

*Άσπρ & Πονηρία*

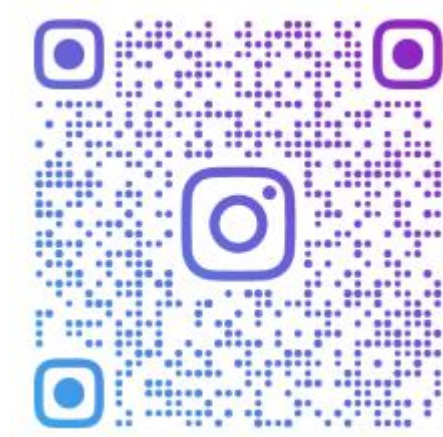
ΕΙΡΗΝΗ ΦΡΑΓΚΟΥ



ΑΞΕΛ & ΛΟΥΚΙΑ

ΑΞΕΛ & ΛΟΥΚΙΑ

Ειρήνη Φράγκου



Νοέμβριος 2022

**ISBN** 978-618-00-4215-3



Το διήγημα Άξελ & Λουκία διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY-NC-ND: [Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0](#)

Φωτογραφία Εξωφύλλου: Valentin Antonucci (via [Pexels](#))

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.

Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Λ: «Καλησπέρα.»

Α: «Καλησπέρα!»

Λ: «Περιμένεις τη Λουσίλ;»

Α: «Περιμένω τη Λουκία.»

Λ: «Ναι, εγώ είμαι αυτή.»

Α: «Είσαι η Λουσίλ;»

Λ: «Όχι. Είμαι η Λουκία.»

Α: «Κι η Λουσίλ; Ποια είναι η Λουσίλ;»

Λ: «Ξέχνα τη Λουσίλ, σε παρακαλώ. Ένα όνομα είναι μόνο. Εξάλλου, εσύ περιμένεις εμένα. Τη Λουκία. Σωστά;»

Α: «Δηλαδή σε φωνάζουν και Λουσίλ;»

Λ: «Όχι, όχι. Εσύ θα με λες Λουκία. Εντάξει;»

Α: «Εντάξει! Όπως θέλεις. Κανένα πρόβλημα. Δεν θα τα χαλάσουμε για ένα όνομα. Μπορώ να σε φωνάζω και Λου, αν προτιμάς. Εγώ είμαι ο Άξελ.»

Λ: «Ναι. Το γνωρίζω.»

Α: «Σωστά. Ξεχάστηκα! Τι ανόητος! Εσύ ξέρεις ποιος είμαι.»

Λ: «Μήπως έχεις παραγγείλει, Άξελ;»

Α: «Όχι. Σε περίμενα.»

Λ: «Σε ευχαριστώ που με περίμενες. Μόνο που... Ε, λοιπόν, ξέρεις κάτι; Καλύτερα να μην παραγγείλουμε. Δεν ξέρω... Πώς να το πω; Σε περίμενα διαφορετικό. Δηλαδή... Το προφίλ σου ... Ή μάλλον η εικόνα στο προφίλ σου, θέλω να πω η φωτογραφία σου... Δεν ξέρω. Είχα κάτι εντελώς διαφορετικό στο μυαλό μου. Πώς να το πω για να μη σε προβάλλω;»

Α: «Δεν σε καταλαβαίνω, Λου. Για να μη με προσβάλεις;»

Λ: «Ακριβώς. Δεν θέλω να σε προσβάλω αλλά δεν με βοηθάς κι εσύ καθόλου!»

Α: «Χα! Μήπως να σου ζητήσω και συγγνώμη που δεν είμαι αρκετά καλός για σένα;»

Λ: «Δεν είπα ποτέ ότι δεν είσαι αρκετά καλός για μένα.»

Α: «Απλώς δεν σου αρέσω;»

Λ: «Δεν ξέρω αν μου αρέσεις, γιατί, πολύ απλά, δεν σε ξέρω. Πώς να σε ξέρω, άλλωστε; Σε γνώρισα μόλις πριν πέντε λεπτά.»

A: «Ωραία, λοιπόν, ας γνωριστούμε καλύτερα κι ίσως σου αρέσω.»

Λ: «Κοίτα, Άξελ, δεν ξέρω τι ψάχνεις εσύ. Εγώ χρησιμοποιώ αυτές τις υπηρεσίες κυρίως για σεξ. Βασικά, μόνο για σεξ. Και μπορεί αν σε γνωρίσω καλύτερα να μου αρέσεις, αλλά δε σε βρίσκω ελκυστικό εκ πρώτης όψεως. Και δεν θέλω να κάνω σεξ μαζί σου. Εντάξει;»

A: «Δε θέλεις να κάνεις σεξ μαζί μου γιατί δεν είμαι αρκετά ελκυστικός.»

Λ: «Καθόλου ελκυστικός για την ακρίβεια.»

A: «Οκ, το 'πιασα.»

Λ: «Συγνώμη, αυτή είναι η αλήθεια.»

A: «Όχι, εντάξει, καταλαβαίνω. Εκτιμώ την ειλικρίνειά σου.»

Λ: «Ελπίζω να το εννοείς.»

A: «Η ειλικρίνεια πάνω απ' όλα!»

Λ: «Ανακάλυψα ότι με την ειλικρίνεια κερδίζεις πάρα πολλά πράγματα. Αλλά κυρίως δεν χάνεις τον χρόνο σου.»

A: «Έχεις δίκιο. Συμφωνώ. Για αυτό, άκου τι έχω να προτείνω, ώστε να μη χάσεις τον χρόνο σου. Απ' ό,τι κατάλαβα, θέλεις να κάνεις σεξ απόψε, σωστά;»

Λ: «Ε, ναι. Αυτός ήταν ο σκοπός μου.»

A: «Σου έχει κανονίσει η υπηρεσία κάποιον άλλο ραντεβού για απόψε;»

Λ: «Δυστυχώς όχι.»

A: «Και θα έλεγες ότι τους παίρνει, πόσο; Δύο ώρες να κανονίσουν ένα καινούριο ραντεβού;»

Λ: «Τόσο θα έλεγα. Πάνω-κάτω.»

A: «Μπορείς να τους ζητήσεις να σου κανονίσουν ένα καινούριο ραντεβού, λοιπόν, και στο μεταξύ να δειπνήσεις μαζί μου. Αφού είμαστε ήδη εδώ, δεν είναι κρίμα να μην το εκμεταλλευτούμε; Έχω ακούσει τα καλύτερα για τον συγκεκριμένο σεφ κι ήθελα καιρό να δοκιμάσω τα πιάτα του. Ειδικά το γλυκό που τραγουδάει. Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Κερνάω εγώ. Τι λες;»

Λ: «Θέλεις να με κεράσεις παρά το γεγονός ότι, ούτε λίγο, ούτε πολύ, σε αποκάλεσα άσχημο;»

A: «Γιατί όχι;»

Λ: «Με την ίδια λογική, θα μπορούσα να σε ρωτήσω κι εγώ, γιατί ναι;»

Α: «Γιατί είσαι αρκετά όμορφη και για τους δυο μας.»

Λ: «Ορίστε και το πρώτο κομπλιμέντο. Σε ευχαριστώ πολύ.»

Α: «Μη με ευχαριστείς ακόμη. Είπα ότι είσαι όμορφή, αλλά όχι και ότι μου αρέσεις.»

Λ: «Ορίστε και η πρώτη γείωση. Σε ευχαριστώ πιο πολύ.»

Α: «Παρακαλώ, δεν κάνει τίποτα.»

Λ: «Εντάξει, λοιπόν, κύριε Άξελ, ας φάμε. Δεν είναι κακή η πρότασή σου. Για τις επόμενες δύο ώρες είμαι όλη δική σου.»

Α: «Υπέροχα! Τι θα ήθελες να πιούμε;»

Λ: «Μου αρέσει το κρασί.»

Α: «Κόκκινο;»

Λ: «Ειδικά το κόκκινο.»

Α: «Κρέας τρως;»

Λ: «Κρέας;! Σερβίρουν και κρέας;»

Α: «Ναι. Τι θα έλεγες να δοκιμάσουμε;»

Λ: «Δεν έχω φάει ποτέ κρέας, φοβάμαι ότι θα δε θα μπορώ να το χωνέψω.»

Α: «Είμαι σίγουρος ότι θα βρεις κάτι πιο ελαφρύ να παραγγείλεις τότε. Εγώ, πάντως, σκέφτομαι να το τολμήσω και να δοκιμάσω λίγο κρέας.»

Λ: «Είσαι τολμηρός γενικά;»

Α: «Δεν ξέρω. Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ.»

Λ: «Για σκέψου το τώρα.»

Α: «Ναι, νομίζω ότι είμαι αρκετά τολμηρός.»

Λ: «Τα παιχνίδια σου αρέσουν;»

Α: «Σε ποιον δεν αρέσουν τα παιχνίδια;»

Λ: «Ίσως σε αυτούς που πάντα χάνουν;»

Α: «Εγώ χάνω συνεχώς, αλλά ποτέ δεν σιχάθηκα τα παιχνίδια.»

Λ: «Μάλλον ελπίζεις ότι κάποια στιγμή θα κερδίσεις. Και τολμηρός και αισιόδοξος.»

Α: «Και είναι κακό αυτό;»



Λ: «Που θέλεις να ξέρω εγώ;»

A: «Εσύ είσαι τολμηρή;»

Λ: «Όχι. Αλλά συχνά τολμάω, γιατί δε θέλω να πει κανείς ότι είμαι δειλή.»

A: «Ποιος να το πει;»

Λ: «Οι άνθρωποι.»

A: «Όλοι οι άνθρωποι;»

Λ: «Όχι, όλοι. Μόνο αυτοί που με ενδιαφέρει η γνώμη τους.»

A: «Οπότε τολμάς, για να μη σε πουν δειλή κάποιοι συγκεκριμένοι άνθρωποι;»

Λ: «Ακριβώς.»

A: «Και τι είναι αυτά που τολμάς να κάνεις;»

Λ: «Τι άλλο; Λάθη, φυσικά!»

A: «Κι αν αυτοί οι συγκεκριμένοι άνθρωπο σε πουν χαζή που κάνεις λάθη;»

Λ: «Μάλλον με ενδιαφέρει περισσότερο μη με χαρακτηρίσουν δειλή παρά χαζή.»

A: «Έχεις μετανιώσει ποτέ για κάποιο λάθος που τόλμησες να κάνεις, Λου;»

Λ: «Όχι. Έχω μετανιώσει μόνο για τις στιγμές που δείλιασα τελικά. Κι έχω μετανιώσει για τις ερωτήσεις που δεν έκανα ποτέ γιατί φοβήθηκα τις απαντήσεις. Τα ανείπωτα λόγια είναι πάντα και τα πιο σημαντικά, δεν νομίζεις.»

A: «Είναι σημαντικά ακριβώς γιατί μένουν ανείπωτα. Μόλις τα προφέρεις, όμως, χάνουν την αξία τους.»

Λ: «Όχι, δεν πιστεύω ότι τη χάνουν. Απλώς τη μεταβιβάζουν.»

A: «Μου αρέσει αυτό. Μακάρι να είναι και αλήθεια.»

Λ: «Τι θα έλεγες να παίζαμε ένα παιχνίδι;»

A: «Αφού σου το είπα ήδη... Μου αρέσουν πολύ τα παιχνίδια για αρνηθώ.»

Λ: «Τότε θα παίξουμε το *Αλήθεια ή Ψέματα*. Θα σου πω τρία ψέματα και μία αλήθεια. Αν βρεις την αλήθεια, θα έχεις μάθει κάτι για μένα. Είσαι έτοιμος;»

A: «Πανέτοιμος θα έλεγα.»

Λ: «Άφογα! Ξεκινάμε, λοιπόν. Πρώτον. Ζηλεύω τους ανθρώπους που ξέρουν να χορεύουν καλά. Όταν χορεύω εγώ, όλοι γελούν. Δεν μπορώ να συγχρονίσω τα χέρια μου με τα πόδια μου, οπότε, είτε στέκομαι ακίνητη και κουνάω άτσαλα τα χέρια, είτε απλώς βηματίζω στον χώρο κουνώντας, ίσως, λίγο το κεφάλι μου, με κίνδυνο να

πιαστεί ο αυχέννας μου. Μη γελάς. Δεν είναι αστείο. Είναι μεγάλο πρόβλημα για μένα.»

A: «Μπορώ να το φανταστώ. Ότι είναι μεγάλο πρόβλημα εννοώ. Και δεν μπορείς να συγχρονίσεις χέρια-πόδια μόνο στον χορό; Κατά τη διάρκεια του σεξ συγχρονίζονται;»

Λ: «Δεν έχεις δικαίωμα να κάνεις ερωτήσεις πριν τελειώσει το παιχνίδι!»

A: «Δεν μου είπες ότι υπάρχουν και κανόνες!»

Λ: «Φυσικά υπάρχουν και κανόνες. Τι νόμιζες;»

A: «Και ποιοι είναι αυτοί οι κανόνες;»

Λ: «Είναι πολλοί. Καλύτερα να στους λέω ενώ παίζουμε.»

A: «Και πώς είναι δίκαιο αυτό;»

Λ: «Δεν είπα ποτέ ότι θα παίζαμε ένα δίκαιο παιχνίδι.»

A: «Εντάξει, λοιπόν. Πάω πάσο. Άλλωστε δεν έχω κι άλλη επιλογή. Συνέχισε, σε παρακαλώ.»

Λ: «Συνεχίζω. Δεύτερον. Δεν έχω ταξιδέψει ποτέ στο εξωτερικό. Ούτε καν στην Ευρώπη. Αλλά έχω επισκεφτεί εικονικά σχεδόν όλα τα μουσεία και τις πινακοθήκες του κόσμου.»

A: «Αυτό θα μπορούσα να το πιστέψω. Επόμενη δήλωση, παρακαλώ.»

Λ: «Τρίτον. Μου αρέσουν τα παλιά αντικείμενα κι έχω μια αρκετά μεγάλη συλλογή από αυτά. Στο σπίτι μου μπορείς να βρεις μια τηλεόραση, έναν φούρνο μικροκυμάτων, ένα πορτατίφ, φακούς και ξυπνητήρια που δουλεύουν με μπαταρίες, καθώς και δεκάδες βιβλία, που μυρίζουν ακόμα χαρτί και μελάνι.»

A: «Δυσκολεύει αρκετά το παιχνίδι. Και η τελευταία δήλωση;»

Λ: «Τέταρτον. Δυστυχώς υποφέρω από αϋπνίες και κανένα ναρκωτικό δεν με πιάνει.»

A: «Μάλιστα. Ενδιαφέρον. Και τώρα; Μπορώ να κάνω ερωτήσεις;»

Λ: «Όχι. Μόνο αν βρεις την αλήθεια, θα σου επιτρέψω να κάνεις περισσότερες ερωτήσεις.»

A: «Μόνο αν βρω την αλήθεια. Δεν είναι εύκολο, ξέρεις. Κάποιοι το προσπαθούν όλη τους τη ζωή!»

Λ: «Αν ήταν εύκολο, δε θα ήταν σημαντικό.»

A: «Νόμιζα ότι ήταν μόνο ένα παιχνίδι.»

Λ: «Και τι είναι πιο σημαντικό από ένα παιχνίδι;»

A: «Η ζωή!»

Λ: «Το μεγαλύτερο και το πιο σημαντικό παιχνίδι απ' όλα!»

A: «Ας παίξω λοιπόν! Νομίζω ότι ξέρεις να χορεύεις, πολύ καλά μάλιστα. Όπως νομίζω ότι έχεις ταξιδέψει στο εξωτερικό. Μάλιστα, πρέπει να κάνεις ταξίδια αρκετά συχνά. Επίσης, δεν γίνεται να μη σε πιάνει κανένα ναρκωτικό, θα είχαμε μάθει την περίπτωση σου και θα ήσουν διάσημη. Άρα, θέλω πολύ να δω τη συλλογή σου από παλιά αντικείμενα.»

Λ: «Χα! Νίκησα!»

A: «Ε, δεν το πιστεύω! Και ποια είναι η αλήθεια;»

Λ: «Ψάχνεις ακόμη για την αλήθεια, ενώ ήταν όλα ψέματα!»

A: «Κι οι κανόνες;»

Λ: «Ποιοι κανόνες; Η ζωή δεν έχει κανόνες.»

A: «Κι η αλήθεια; Υπάρχει;»

Λ: «Δεν υπάρχει μόνο μία αλήθεια. Υπάρχουν πολλές.»

A: «Μου την έφερες. Συγχαρητήρια! Πάντως, κι εγώ έχασα, πάλι έμαθα πράγματα για σένα. Υπάρχει μία αλήθεια στα ψέματα που επιλέγουμε να πούμε. Να σου βάλω κι άλλο κρασί;»

Λ: «Και δε μου βάζεις;»

A: «Προτείνω να δοκιμάσουμε ένα καινούριο παιχνίδι, ένα πιο εύκολο μήπως κερδίσω κι εγώ επιτέλους!»

Λ: «Πάντα αισιόδοξος.»

A: «Προτείνω, λοιπόν, απόλυτη ειλικρίνεια από δω και πέρα.»

Λ: «Δεν γίνεται αυτό.»

A: «Γιατί δεν γίνεται;»

Λ: «Γιατί απόλυτη ειλικρίνεια σημαίνει, καταρχάς, να είμαστε ειλικρινείς απέναντι στον εαυτό μας.»

A: «Και λοιπόν;»

Λ: «Δεν λες ποτέ ψέματα στον εαυτό σου;»

A: «Συχνότερα απ' όσο θα ήθελα. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να παίξουμε.»

- Λ: «Κι αν δεν μπορώ να απαντήσω κάποια ερώτηση με απόλυτη ειλικρίνεια;»
- A: «Έχεις δικαίωμα να μην απαντήσεις σε τρεις ερωτήσεις. Στην τέταρτη καίγεσαι.»
- Λ: «Και κερδίζεις εσύ.»
- A: «Ελπίζω!»
- Λ: «Να ξεκινήσω με κάτι εύκολο;»
- A: «Όπως;»
- Λ: «Τι δουλειά κάνεις;»
- A: «Α! Είμαι ηθοποιός.»
- Λ: «Τι μου λες! Φοβερό!»
- A: «Αν σε ήξερα καλά, θα έλεγα ότι με ειρωνεύεσαι.»
- Λ: «Συγνώμη. Κωμικός είσαι;»
- A: «Ε, ναι. Αφού είμαι άσχημος!»
- Λ: «(γελάει)»
- A: «Να έρθεις να με δεις καμιά φορά.»
- Λ: «Στο θέατρο εννοείς;»
- A: «Ναι. Που αλλού;»
- Λ: «Δεν πηγαίνω στο θέατρο.»
- A: «Κανείς δεν πηγαίνει στο θέατρο.»
- Λ: «Άρα, γιατί έγινες ηθοποιός;»
- A: «Δεν έγινα. Γεννήθηκα.»
- Λ: «Σοβαρά, τώρα. Πώς ζεις; Γιατί δεν πιστεύω ότι ζεις από τα αστεία σου.»
- A: «Κι όμως, χωρίς τα αστεία μου θα είχα από καιρό πεθάνει.»
- Λ: «Ναι, ναι. Με έπεισες. Πώς πληρώνεις τους φόρους σου, Άξελ;»
- A: «Συμμετέχω σε παιχνίδια βασανισμού.»
- Λ: «Με εκπλήσσεις!»
- A: «Είδες; Δεν είμαι όσο βαρετός φαίνομαι.»
- Λ: «Αυτό είναι αλήθεια. Φαίνεσαι πολύ βαρετός, ενώ δεν είσαι.»

A: «Έχω την εντύπωση ότι φταίει το κούρεμα.»

Λ: «Ποιος σε κουρεύει;»

A: «Η μάνα μου.»

Λ: «Και το ξέρει ότι ο γιος της παίρνει μέρος σε βασανιστήρια με αυτό το κούρεμα;»

A: «Διόρθωση: Παιχνίδια βασανισμού.»

Λ: «Έστω!»

A: «Δεν το ξέρει. Δεν με ρώτησε ποτέ πως καταφέρνω και επιβιώνω με τον μη υπαρκτό μισθό του ηθοποιού.»

Λ: «Κι αν σε ρωτούσε; Θα της το έλεγες;»

A: «Όχι, βέβαια. Είναι η πιο θρησκόληπτη γυναίκα που έχω γνωρίσει ποτέ στη ζωή μου! Γι αυτό με κουρεύει κατά αυτόν τον τρόπο.»

Λ: «Δεν πονάς;»

A: «Που πιστεύει στην Έσχατη Κρίση; Πολύ!»

Λ: «Αναφέρομαι στα παιχνίδια βασανισμού. Πώς αντέχεις τον πόνο;»

A: «Μα δεν τον αντέχω.»

Λ: «Σου αρέσει να υποφέρεις, δηλαδή;»

A: «Όχι, δεν κατάλαβες. Τροποποίησα το νευρικό μου σύστημα για να παρακάμπτει την αίσθηση του πόνου.»

Λ: «Καλό αυτό.»

A: «Έτσι νόμιζα κι εγώ, αλλά δε βοηθάει πολύ στη δουλειά. Όσο λιγότερο δείχνω να πονάω, τόσο λιγότερη ικανοποίηση δίνει στους πελάτες το βασανιστήριό.»

Λ: «Το παιχνίδι βασανισμού, θέλεις να πεις!»

A: «(χαμογελάει)»

Λ: «Γιατί δεν υποκρίνεσαι ότι πονάς; Γεννημένος ηθοποιός είσαι στην τελική.»

A: «Κωμικός, όμως.»

Λ: «Και τι θα κάνεις; Σκέφτεσαι να τροποποιήσεις ξανά το νευρικό σου σύστημα;»

A: «Δεν έχω αρκετή πίστωση για δεύτερη ιατρική επέμβαση. Αλλά έχω βρει μια λύση. Είναι κάτι τύποι που τους αρέσει να βασανίζουν χωρίς να προκαλούν πόνο.»

Λ: «Ψυχολογικά βασανιστήρια εννοείς; Αυτά είναι παράνομα!»

A: «Όχι, καμία σχέση. Δεν θα έμπλεκα ποτέ σε κάτι τέτοιο. Έχει να κάνει με... γαργαλητό.»

Λ: «Ορίστε;»

A: «Με δένουν χειροπόδαρα σε ένα κρεβάτι και με γαργαλούν για αρκετές ώρες.»

Λ: «Κι είσαι γυμνός;»

A: «Ε... όχι εντελώς. Φοράω εσώρουχα.»

Λ: «Άρα μιλάμε για βασανιστήρια σεξουαλικής φύσης.»

A: «Θα έλεγα ότι ακροβατεί στα όρια του σεξουαλικού.»

Λ: «Μάλιστα... Κι είναι πολλοί αυτοί που σε γαργαλάνε;»

A: «Πέντε- έξι. Μια φορά έτυχε να είναι δέκα άτομα.»

Λ: «Δέκα;! Δε φοβήθηκες μη σε βιάσουν;»

A: «Δεν θα έπαιρναν ποτέ τέτοιο ρίσκο. Η ποινή για βιασμό νόμιμου πολίτη είναι ισόβια κάθειρξη.»

Λ: «Το ξέρω, αλλά εσύ ρισκάρεις περισσότερο. Έχεις σωματοφύλακα;»

A: «Ξέρεις πόσο στοιχίζουν οι σωματοφύλακες, Λου;»

Λ: «Μπορείς πάντα να προσλάβεις εμένα.»

A: «Είσαι σωματοφύλακας;»

Λ: «Όχι, αλλά θα μπορούσα. Είμαι Μαύρη Χήρα.»

A: «Εσύ κι αν με εκπλήσσεις! Θα πρέπει να είσαι πολύ ακριβή, έτσι;»

Λ: «Αν ενδιαφέρεσαι, μπορώ να κάνω φιλική τιμή.»

A: «Με τιμάς, σε ευχαριστώ.»

Λ: «Μη το συζητάς.»

A: «Να σου πω την αλήθεια, έχω ακούσει για τις Μαύρες Χήρες, αλλά δεν είμαι σίγουρος για το τι ακριβώς κάνετε.»

Λ: «Εκτός από το να σκοτώνουμε αυτούς που μας προσλαμβάνουν εννοείς;»

A: «Ναι.»

Λ: «Θέλεις να μάθεις αν πριν τους σκοτώσω, κάνω σεξ μαζί τους.»

A: «Ε... Ναι.»

Λ: «Είμαι Μαύρη Χήρα τα τελευταία τριανταπέντε χρόνια. Κι έχω χηρέψει ακριβώς 511 φορές. Ξέρεις πόσες από αυτές τις φορές έχω κάνει σεξ με πελάτη μου;»

A: «Όχι, αλλά θέλω πολύ να μάθω.»

Λ: «Όχι που δεν θα 'θελες! Τρεις φορές.»

A: «Μόνο τρεις φορές;»

Λ: «Γιατί σου κάνει τόσο μεγάλη εντύπωση;»

A: «Δεν ξέρω.»

Λ: «Δεν είμαι πόρνη, Άξελ. Κοινωνική λειτουργός είμαι. Οι πελάτες μου είναι συνήθως άνθρωποι με σπάνιες ασθένειες που το δικαστήριο τους αρνήθηκε την ευθανασία. Κι επειδή δεν έχουν αρκετή πίστωση για τη θεραπεία, προσλαμβάνουν εμένα για να τους... λυτρώσω.»

A: «Δεν το γνώριζα αυτό.»

Λ: «Λογικό. Έχεις ακούσει μόνο τις ιστορίες που πουλάνε στα μέσα ενημέρωσης.»

A: «Εσύ έχεις καμία τέτοια ιστορία;»

Λ: «Εσύ τι λες; Έχω ή δεν έχω;»

A: «Σίγουρα έχεις! Για πες... Ήταν κάποιος διάσημος;»

Λ: «Δεν θα έλεγα διάσημη αλλά ήταν γνωστό το όνομά της στους περισσότερους κύκλους διασήμων.»

A: «Μάλιστα, κατάλαβα. Κι έμεινες καιρό μαζί της;»

Λ: «Τρία χρόνια.»

A: «Πολύς καιρός!»

Λ: «Κι όμως εμένα μου φάνηκε πολύ λίγος.»

A: «Δέθηκες μαζί της;»

Λ: «Η αλήθεια είναι ότι την αγάπησα.»

A: «Πρέπει να ήταν πολύ δύσκολο για σένα όταν ήρθε η ώρα να... να...»

Λ: «Να χηρέψω. Αυτός είναι ο όρος.»

A: «Ήταν δύσκολο;»

Λ: «Πάρα πολύ. Της ζήτησα να σπάσει το συμβόλαιο. Να ζήσει. Να ζήσουμε μαζί.»

A: «Αλλά δεν την έπεισες.»

Λ: «Κόντεψα να χάσω την άδειά μου.»

Α: «Γιατί χρειαζόταν εσένα; Γιατί δεν αυτοκτονούσε;»

Λ: «Είσαι τρελός; Τι κουβέντες είναι αυτές; Αν σε ακούσει κανείς να μιλάς για... ξέρεις για τι... θα σε συλλάβουν.»

Α: «Θα με καταδώσεις;»

Λ: «Όχι, αλλά, σε παρακαλώ πολύ, να είσαι προσεχτικός. Δεν θέλω φασαρίες.»

Α: «Εντάξει, θα προσέχω. Στο υπόσχομαι. Γιατί ήθελε να πεθάνει;»

Λ: «Μου είχε πει ότι ένιωθε σαν σπασμένη κούκλα, παρατημένη στη γωνία ενός σκονισμένου παιδικού δωματίου σε έναν κόσμο που δεν υπήρχαν παιδιά.»

Α: «Τι λες τώρα; Συγγραφέας ήταν;»

Λ: «Ποιήτρια. Και ζωγράφος. Και μουσικός. Έπαιζε βιολί.»

Α: «Τρεις φορές καταραμένη δηλαδή.»

Λ: «Πίστευε ότι η ευτυχία πρέπει να μένει άπιαστη. Την παρομοίαζε με πεταλούδα που αν την πιάσεις θα χάσει τα χρώματά της και θα πεθάνει. Πίστευε, λοιπόν, ότι έπρεπε να πεθάνει η ίδια, για να ζήσει η πεταλούδα. Την αγάπησα πολύ αλλά πρέπει να ομολογήσω ότι δεν την κατάλαβα ποτέ.»

Α: «Πότε έγινε αυτό; Πότε χήρεψες από εκείνη;»

Λ: «Έχουν περάσει δεκαέξι χρόνια.»

Α: «Και την σκέφτεσαι ακόμη.»

Λ: «Αφού την αγαπώ ακόμη.»

Α: «Αυτή σε αγάπησε;»

Λ: «Δεν νομίζω ότι ήξερε να αγαπάει. Ούτε να αγαπιέται. Ίσως να με αγαπούσε σε έναν κόσμο χωρίς πεταλούδες.»

Α: «Ή μπορεί να σε αγάπησε σε αυτόν τον κόσμο αλλά με τον δικό της τρόπο.»

Λ: «Ακόμη κι αν αυτή είναι αλήθεια, δεν με παρηγορεί καθόλου.»

Α: «Ο σκοπός της αλήθειας δεν είναι να παρηγορεί.»

Λ: «Και για πες μου, Άξελ. Τι ξέρεις εσύ για την αλήθεια;»

Α: «Τίποτα απολύτως.»

Λ: «Δεν γίνεται να μην ξέρεις τίποτα, ενώ μιλάς συνεχώς για αυτήν.»



A: «Κι όμως.»

Λ: «Μάλλον δεν θέλεις να μου πεις.»

A: «Θύμωσες;»

Λ: «Δεν θύμωσα. Απλώς βαρέθηκα. Ίσως να είσαι όσο βαρετός φαίνεσαι τελικά.»

A: «Άουτς! Αυτό πόνεσε.»

Λ: «Τι ώρα πήγε;»

A: «Είναι νωρίς ακόμη. Να παραγγείλω και ένα δεύτερο μπουκάλι κρασί;»

Λ: «Ακόμη στο πρώτο είμαστε;»

A: «Σου είπα, είναι νωρίς ακόμη. Αργεί το επόμενο ραντεβού σου.»

Λ: «Και δεν παραγγέλνεις; Ίσως το αλκοόλ βοηθήσει την κατάσταση.»

A: «Θέλεις να χορέψουμε;»

Λ: «Τώρα; Εδώ;»

A: «Ναι και ναι.»

Λ: «Μα, δεν χορεύει κανείς. Δεν το πρόσεξες; Είμαστε σε εστιατόριο.»

A: «Και λοιπόν; Η ζωή δεν έχει κανόνες.»

Λ: «Είσαι λίγο παλαβός!»

A: «Και τι με αυτό, Λου;»

Λ: «Δεν πρόκειται να χορέψω. Ειδικά με έναν παλαβό σαν εσένα.»

A: «Με απογοητεύεις. Τώρα βαριέμαι εγώ.»

Λ: «Πιες λίγο κρασί. Θα σου περάσει.»

A: «Αφού δεν θέλεις να χορέψεις μαζί μου, θα με φιλήσεις τουλάχιστον;»

Λ: «Σου είπα από την αρχή ότι δεν σε βλέπω ερωτικά.»

A: «Όχι, μου είπες ότι δεν θέλεις να κάνουμε σεξ.»

Λ: «Και δεν είναι το ίδιο;»

A: «Τι σχέση έχει το σεξ με την ερωτική διάθεση;»

Λ: «Τεράστια σχέση.»

A: «Άρα, δε θα με φιλήσεις;»

Λ: «Όχι.»

A: «Θα με αφήσεις έστω να σε φιλήσω εγώ;»

Λ: «Όχι!»

A: «Μόνο όχι θα λες;»

Λ: «Εντάξει, λοιπόν, μπορείς να με φιλήσεις αλλά όχι στο στόμα.»

A: «Δεκτό. Εξάλλου, θα ήταν άβολο να σε φιλήσω στο στόμα από τη στιγμή που δεν θέλεις να με φιλήσεις κι εσύ.»

Λ: «Χαίρομαι που είσαι σε θέση να το αντιληφθείς αυτό. Μπορείς να μου φιλήσεις το χέρι, αν θέλεις.»

A: «Χειροφίλημα; Πόσο συντηρητικό!»

Λ: «Μιλάς εσύ με μάνα θρησκόληπτη!»

A: «Σωστά, η μάνα μου είναι πολύ συντηρητική. Αλλά εγώ όχι! Μη σε ξεγελάει το κούρεμα. Το είπαμε αυτό!»

Λ: «Θέλεις να μου φιλήσεις το χέρι; Ναι ή όχι;»

A: «Όχι.»

Λ: «Τι θέλεις να φιλήσεις;»

A: «Το στήθος σου.»

Λ: « (γελάει) Τώρα; Εδώ;»

A: «Ναι και ναι.»

Λ: «Όχι και όχι, αγαπητέ μου.»

A: «Δεν φοβάσαι μήπως σε πω δειλή;»

Λ: «Δεν με ενδιαφέρει η γνώμη σου.»

A: «Ε, τότε ας χορέψουμε!»

Λ: «Μόνο στο σπίτι μου χορεύω.»

A: «Με προσκαλείς σπίτι σου; Καλά κατάλαβα; Πρόταση ήταν αυτή;»

Λ: «Αν ήταν πρόταση, σίγουρα δεν ήταν ανήθικη.»

A: «Ναι, ξέρω, ξέρω, δεν θέλεις να κάνεις σεξ μαζί μου.»

Λ: «Πολύ σωστά.»

A: «Αλλά αν έρθω σπίτι σου, θα χορέψουμε γυμνοί;»

Λ: «Το μυαλό σου εκεί!»

A: «Είναι κακό που θέλω να σε δω γυμνή;»

Λ: «Δεν ξέρω. Πώς με φαντάζεσαι γυμνή;»

A: «Δεν έχεις αφήσει και πολλά στη φαντασία μου. Ξέρω ακριβώς πως θα είσαι γυμνή.»

Λ: «Μπορεί να κρύβω κάποια έκπληξη κάτω από την κοντή μου φούστα...»

A: «(σιωπή)»

Λ: «Σαν να χλώμιασες ή μου φαίνεται;»

A: «Σου φαίνεται.»

Λ: «Δηλαδή δε σε ανησυχεί τι είναι αυτό που κρύβω κάτω από τη φούστα μου.»

A: «Στον τριακοστό πρώτο αιώνα ζούμε. Δεν είμαι κανένας οπισθοδρομικός ανώμαλος.»

Λ: «Χαίρομαι που το ακούω αυτό.»

A: «Ωστόσο, η αλήθεια είναι ότι προτιμώ το γυναικείο όργανο από το αντρικό.»

Λ: «Το γυναικείο όργανο; (γελάει) Ακούγεται γελοίο, Άξελ. Έχει όνομα ξέρεις.»

A: «Με το κούρεμα που έχω απαγορεύεται να λέω τη λέξη αιδού.»

Λ: «Γιατί;»

A: «Γιατί ακούγομαι σαν κοινωνιοπαθής αυνανιστής.»

Λ: «Ακούγεσαι σαν αυτό ακριβώς που είσαι. Ένας σαχλός κωμικός.»

A: «Είμαι εγώ σαχλός;»

Λ: «Πόσο λίγο σε ξέρεις, έτσι;»

A: «Ελάχιστα.»

Λ: «Στο είπα και πριν, τα περισσότερα ψέματα τα λέμε στον εαυτό μας.»

A: «Τι ψέματα έχεις πει εσύ στον εαυτό σου;»

Λ: «Ότι μου αρέσει η ζωή μου. Αυτό είναι το μεγαλύτερο από όλα.»

A: «Και γιατί το λες αφού δεν το πιστεύεις;»

Λ: «Γιατί μόλις παραδεχτώ ότι δεν μου αρέσει η ζωή μου θα πρέπει να την αλλάξω. Έτσι, δεν είναι; Και φοβάμαι ότι δεν μπορώ να την αλλάξω, ακόμη κι αν το θελήσω.»

Α: «Μπορείς απλώς να γκρινιάξεις που όλα σου πηγαίνουν στραβά...»

Λ: «... και να επιμένω ότι δεν ευθύνομαι για τίποτα από όλα όσα πηγαίνουν στραβά;»

Α: «Αυτό δεν κάνουν όλοι; Αυτό δεν κάνουμε όλοι;»

Λ: «Δεν θέλω να κάνω αυτό που κάνουν όλοι.»

Α: «Δεν είσαι ευτυχισμένη δηλαδή;»

Λ: «Όρισέ μου την ευτυχία.»

Α: «Έχουν πει ότι ευτυχία είναι η απουσία πόνου.»

Λ: «Και τι είναι πόνος στην εποχή μας; Τι ξέρουμε εμείς από πόνο; Εσύ πήγες και έκανες ολόκληρη επέμβαση για να μην πονάς. Είσαι ευτυχισμένος;»

Α: «Οι άνθρωποι πάντα βρίσκουμε τρόπους να πονάμε, αν όχι σωματικά, τότε ψυχολογικά ή πνευματικά.»

Λ: «Βρίσκουμε τρόπους και λόγους να πονάμε, ίσως, επειδή δεν θέλουμε να είμαστε ευτυχισμένοι.»

Α: «Πικρή αλήθεια ξεστόμισες.»

Λ: «Αν είναι αλήθεια.»

Α: «Παραμένει η πίκρα πάντως.»

Λ: «Να παραγγείλουμε το γλυκό που έλεγες τότε;»

Α: «Το γλυκό που τραγουδάει;»

Λ: «Αρκεί να τραγουδάει γλυκά.»

Α: «Σου αρέσει η μουσική;»

Λ: «Επιστρέψαμε στις εύκολες ερωτήσεις πάλι;»

Α: «Για λίγο.»

Λ: «Φυσικά και μου αρέσει. Η σωστή ερώτηση είναι τι είδους μουσική μου αρέσει να ακούω;»

Α: «Τι μουσική ακούς;»

Λ: «Εσύ πρώτος.»

Α: «Τα πάντα. Όλα. Ό,τι είναι στη μόδα.»

Λ: «Κι εγώ, αν και το παίζω λίγο εναλλακτική και πηγαίνω σε όλες αυτές τις συναυλίες κατά καιρούς.»

A: «Ποιες συναυλίες εννοείς; Αυτές που πάντα έχουν ένα κοινωνικό μήνυμα;»

Λ: «Αυτές ακριβώς. Μέχρι τώρα έχω αγοράσει εισιτήρια σε συναυλίες για να σώσω το τελευταίο παγόβουνο, την τελευταία κυψέλη μελισσών, το τελευταίο τόνο πετρελαίου, το τελευταίο κατεψυγμένο σπερματοζώαριο του Elon Musk.»

A: «Ναι, ναι, κατάλαβα. Μη συνεχίζεις. Και τι είδους μουσική παίζουν συνήθως σε αυτές τις συναυλίες;»

Λ: «Δεν ξέρω πώς να την χαρακτηρίσω.»

A: «Προσπάθησε.»

Λ: «Κάτι που ακούγεται σαν δελφίни που πνίγεται σε μια θάλασσα από τζιτζίκια και γάτες που κάνουν σεξ.»

A: « Ουάου! Το παραδέχομαι ότι είναι απίστευτη ηχητική εικόνα, αλλά γιατί το έκανες αυτό στον εαυτό σου;»

Λ: «Είχα σχέση με κάποιον που του άρεσαν όλα αυτά.»

A: «Κι έπρεπε να δείχνεις ότι αρέσουν και σε εσένα;»

Λ: «Του είχα πει στην αρχή ότι πηγαίνω κι εγώ σε τέτοιες συναυλίες.»

A: «Γιατί του είπες ψέματα;»

Λ: «Γιατί μου άρεσε.»

A: «Εννοείς ήταν όμορφος.»

Λ: «Μάλλον αυτό εννοώ.»

A: «Και που είναι τώρα;»

Λ: «Σε κάποια συναυλία, φαντάζομαι!»

A: «Άρα δεν ήταν πελάτης σου.»

Λ: «Δεν κάνω σχέσεις μόνο με πελάτες μου. Αρκετά, όμως με τις δικές μου σχέσεις. Μήπως ήρθε η ώρα να μιλήσεις λίγο και για τις δικές σου σχέσεις;»

A: «Δε χρειάζεται. Θα βαρεθείς.»

Λ: «Πρώτη φορά θα είναι;»

A: «Θα βαρεθείς πολύ!»

Λ: «Δοκίμασέ με, Άξελ.»

A: «Χώρισα πρόσφατα. Δεν είμαι έτοιμος ακόμη να μιλήσω για αυτό.»

Λ: «Στις πόσες ερωτήσεις είπαμε ότι καίγεσαι;»

A: «Στις τέσσερις.»

Λ: «Αυτή ήταν η πρώτη σου. Κρατάω σκορ.»

A: «Πρέπει πάντα να κερδίζεις;»

Λ: «Θέλω πάντα να κερδίζω.»

A: «Ακόμη χειρότερα!»

Λ: «Θεωρείς τη θέληση χειρότερο κίνητρο από την υποχρέωση;»

A: «Πιο επικίνδυνο κίνητρο.»

Λ: «Πιο δυνατό κίνητρο.»

A: «Νομίζω ότι λέμε ακριβώς το ίδιο πράγμα.»

Λ: «Λοιπόν, δε σε καταλαβαίνω, Άξελ. Οι αισιόδοξοι άνθρωποι συνήθως κρύβουν τεράστια θέληση. Κι εσύ τη φοβάσαι;»

A: «Δεν είπα ποτέ ότι είμαι αισιόδοξος. Εσύ το αποφάσισες για μένα.»

Λ: «Και γιατί δεν αντέδρασες;»

A: «Γιατί αν αντιδρούσα, θα σήμαινε παραδοχή της απαισιοδοξίας μου.»

Λ: «Άρα είσαι απαισιόδοξος;»

A: «Γιατί πρέπει να είμαστε είτε το ένα είτε το άλλο;»

Λ: «Δεν πρέπει. Τι θέλεις να είσαι αν ούτε το ένα ούτε το άλλο;»

A: «Πιστεύεις πραγματικά ότι είμαι ελεύθερος να αποφασίσω τι θέλω να είμαι;»

Λ: «Φυσικά!»

A: «Εγώ πιστεύω ότι είμαι ελεύθερος μόνο να ευχηθώ τι θέλω να είμαι.»

Λ: «Τι τρέχει με σένα; Ντετερμινιστής είσαι;»

A: «Μάλλον τεμπέλης, Λου.»

Λ: «Τίποτα δεν είναι προκαθορισμένο. Τη ζωή σου την ορίζεις εσύ. Μόνο εσύ και κανένας άλλος. Για αυτό αποφάσισε, τεμπέλη! Τι θέλεις να είσαι;»

A: «Νικητής;»

Λ: «Με ρωτάς;»

A: «Νικητής.»

Λ: «Ε, τότε, λυπάμαι, αυτό δε γίνεται!»

A: «Γιατί;»

Λ: «Γιατί θα νικήσω εγώ. (γελάει)»

A: «Δε γίνεται να είμαστε και οι δύο νικητές;»

Λ: «Κάποιος αναπόφευκτα θα χάσει. Αλλιώς πώς θα τελειώσει το παιχνίδι;»

A: «Δε γίνεται να μη τελειώσει το παιχνίδι;»

Λ: «Μόνο αν το αφήσουμε στη μέση.»

A: «Δεν θέλω να το αφήσουμε στη μέση.»

Λ: «Ούτε εγώ.»

A: «Πόσο χρόνο έχουμε;»

Λ: «Εξαρτάται από το πώς τον μετράς.»

A: «Σε ώρες.»

Λ: «Δεν ξέρεις να μετράς τον χρόνο σωστά.»

A: «Και ποιος είναι ο σωστός τρόπος, Λου; Διαφώτισέ με!»

Λ: «Τον χρόνο πρέπει να τον μετράς σε στιγμές.»

A: «Πες μου που πουλάνε τέτοια ρολόγια;»

Λ: «Έχεις ήδη ένα τέτοιο ρολόι.»

A: «Τι λες!»

Λ: «Σοβαρολογώ, Άξελ!»

A: «Και που είναι;»

Λ: «Μέσα σου.»

A: «Τι λες!»

Λ: «Αν σε ήξερα καλά, θα έλεγα ότι με ειρωνεύεσαι.»

A: «Θα ήθελες να με μάθεις καλά;»

Λ: «Αν δεν ήθελα, θα είχα ήδη σταματήσει να παίζω.»

A: «Χαίρομαι που παίζεις ακόμη.»

Λ: «Εγώ παίζω, και παίζω καλά. Εσύ αποφεύγεις το παιχνίδι. Μίλησέ μου για την πρώτη σου σχέση.»

A: «Με πηγαίνεις πολύ πίσω.»

Λ: «Λένε ότι ποτέ δεν ξεχνάς τον πρώτο σου έρωτα.»

A: «Κάτι θα ξέρουν για να το λένε.»

Λ: «Λοιπόν; Πώς την έλεγαν;»

A: «Έχει σημασία το όνομά της;»

Λ: «Φυσικά και έχει σημασία. Το όνομα θα της δώσει υπόσταση. Διαφορετικά, θα νομίζω ότι τη φαντάστηκες.»

A: «Ίσως να τη φαντάστηκα. Παύει να είναι αληθινή;»

Λ: «Αρκεί να έχει όνομα. Έχει όνομα;»

A: «Χριστίνα.»

Λ: «Ήταν όμορφη;»

A: «Πολύ.»

Λ: «Πιο όμορφη από μένα;»

A: «Συγκρίνεται η ομορφιά;»

Λ: «Αποφεύγεις να απαντήσεις. Άρα ήταν πιο όμορφη από μένα.»

A: «Μήπως ζηλεύεις;»

Λ: «Γιατί να ζηλεύω;»

A: «Κάποιος λόγος θα υπάρχει.»

Λ: «Δεν ζηλεύω.»

A: «Λες ψέματα και δεν κάνει. Μην ξεχνάς ότι παίζουμε ένα παιχνίδι.»

Λ: «Πάσο, λοιπόν. Δεν απαντώ. Πες μου για τη Χριστίνα.»

A: «Αυτό-. Έκανε αυτό για το οποίο δεν κάνει να μιλάμε.»

Λ: «Γιατί αναφέρεις κάτι για το οποίο δεν μπορούμε να μιλήσουμε;»

A: «Εσύ με ρώτησες.»

Λ: «Παίζεις με πονηριά. Εντάξει, ας αλλάξουμε θέμα τότε.»

A: «Όπως θέλεις.»



Λ: «Τι θα κάνεις όταν φύγουμε από δω;»

Α: «Μαζί θα φύγουμε;»

Λ: «Δεν ξέρω. Μπορεί.»

Α: «Και το ραντεβού σου;»

Λ: «Το ραντεβού μου αργεί ακόμη. Θέλεις να περπατήσουμε;»

Α: «Τι περίεργη ιδέα!»

Λ: «Θέλεις όμως;»

Α: «Εξαρτάται.»

Λ: «Από τι εξαρτάται;»

Α: «Που θα περπατήσουμε;»

Λ: «Που θα ήθελες να περπατήσουμε;»

Α: «Δεν ξέρω.»

Λ: «Δεν χρειάζεσαι ειδικές γνώσεις για να διαλέξεις ένα μέρος να περπατήσουμε!»

Α: «Είσαι πολύ αυταρχική, το ξέρεις;»

Λ: «Φυσικά και το ξέρω! Τώρα διάλεξε ένα μέρος και γρήγορα, παρακαλώ!»

Α: «Ε... πάμε να περπατήσουμε στο διάστημα!»

Λ: «Θα με πας στα αστέρια δηλαδή.»

Α: «Είμαι πολύ ρομαντικός.»

Λ: «Ένας άσχημος ρομαντικός.»

Α: «Αμάν πια με αυτό το *άσχημος*.»

Λ: «Οι άσχημοι είναι συχνά οι πιο γοητευτικοί.»

Α: «Πες μου κι άλλα.»

Λ: «Κι οι πιο ρομαντικοί!»

Α: «Σήκω, λοιπόν, να σε πάω στα αστέρια! (σηκώνεται)»

Λ: «Είσαι πολύ ψηλός, Άξελ!»

Α: «Τι οξυδερκής παρατήρηση! Είμαι όντως ψηλός, Λου. Δεν φαίνεται όταν κάθομαι, ενώ φαίνεται όταν στέκομαι όρθιος.»

Λ: «Ήταν μια αυθόρμητη εκδήλωση θαυμασμού. Δεν είναι ανάγκη να κοροϊδεύεις.»

A: «Είναι πολύ λυπηρό που με θαυμάζεις για κάτι για το οποίο δεν μόχθησα καθόλου για να το αποκτήσω.»

Λ: «Θα προτιμούσες να είσαι κοντός δηλαδή;»

A: «Όχι.»

Λ: «Τότε μην παριστάνεις τον θιγμένο. Η εξωτερική εμφάνιση είναι απλώς ένα έξτρα μπόνους στον τελικό βαθμό της αξιολόγησης. Δεν χαιρέσαι που έχεις αυτό το πλεονέκτημα;»

A: «Θα υπάρξει και τελικός βαθμός αξιολόγησης; Ακούγεται χειρότερο και από την Έσχατη Κρίση!»

Λ: «Πάψε με την γκρίνια και πες μου πώς σου φαίνονται τα αστέρια;»

A: «Είναι όμορφα. Έρχεσαι συχνά εδώ;»

Λ: «Όχι όσο συχνά θα ήθελα.»

A: «Είναι ωραίο να περπατάς στο διάστημα, έτσι; Αν και λίγο άσκοπο.»

Λ: «Μερικές φορές είναι το μόνο πράγμα που με βοηθάει. Το να μην έχω έναν συγκεκριμένο σκοπό κι απλώς να περπατάω.»

A: «Σε βοηθάει που;»

Λ: «Στο να μη σκέφτομαι.»

A: «Δεν θέλεις να σκέφτεσαι;»

Λ: «Θέλω να σκέφτομαι λιγότερο.»

A: «Άρα και να υπάρχεις λιγότερο.»

Λ: «Ένας σαχλός κωμικός που προσπαθεί να το παίξει φιλόσοφος.»

A: «Τουλάχιστον δεν είπες πάλι ότι είμαι άσχημος.»

Λ: «Δεν το είπα γιατί εννοείται. Αν ήσουν ωραίος, θα είχα γελάσει και θα είχα συμφωνήσει μαζί σου.»

A: «Αν ήμουν ωραίος, θα είχαμε ήδη πάει σπίτι σου, θα είχαμε κάνει σεξ, θα είχα τελειώσει, εσύ θα είχες υποκριθεί ότι τελείωσες, θα είχα φύγει κι εσύ θα είχες έρθει εδώ να περπατήσεις για να μη σκέφτεσαι πόσο δε σου αρέσει η ζωή σου ώστε να μη χρειαστεί να την αλλάξεις. Ενώ, τώρα, είσαι ακόμη εδώ με αυτόν τον άσχημο, που δε θέλεις να κάνεις σεξ μαζί του, αν και το πιθανότερο είναι ότι θα σε έκανε να τελειώσεις, και περπατάς πλάι του και δε σε νοιάζει που σκέφτεσαι τη ζωή σου γιατί δεν είναι και τόσο άσχημη τελικά.»

Λ: «Μιλάς πολύ, Άξελ.»

A: «Ορίστε;»

Λ: «Κάνε μου μία ερώτηση.»

A: «Γιατί;»

Λ: «Για να συνεχιστεί το παιχνίδι.»

A: «Εντάξει, αλλά συμφωνείς με αυτά που σου είπα;»

Λ: «Όχι με όλα.»

A: «Δηλαδή;»

Λ: «Δεν υποκρίνομαι ποτέ στο σεξ. Γιατί να κάνω κάποιον να νιώσει καλύτερα όταν δεν έκανε τίποτα για να νιώσω εγώ καλά;»

A: «Για να κάνεις σεξ ξανά μαζί του.»

Λ: «Γιατί να θέλω να κάνω ξανά σεξ μαζί του;»

A: «Δεν ξέρω. Εσύ θα μου πεις. Εσύ, που έλεγες ψέματα στον πρώην σου ότι σου αρέσουν οι συναυλίες για τις μέλισσες.»

Λ: «Ήταν πολύ καλός στο σεξ.»

A: «Καλύτερος από μένα;»

Λ: «Ε, που θέλεις να ξέρω;»

A: «Δε θέλεις να μάθεις;»

Λ: «(γελάει)»

A: «Πρέπει να απαντήσεις! Μην ξεχνάς το παιχνίδι.»

Λ: «Πάσο!»

A: «Έχεις ήδη κάψει δύο ερωτήσεις. Είσαι σίγουρη;»

Λ: «Ναι.»

A: «Νομίζω ότι είμαι σε καλό δρόμο. Εννοώ που δίστασες να πεις όχι.»

Λ: «Δίστασα να πω και ναι, όμως.»

A: «Άλλο αυτό.»

Λ: «Γιατί θέλεις να κάνεις σεξ μαζί μου;»

A: «Γιατί είσαι πολύ σέξι. Τι άλλο;»

Λ: «Εννοείς το ντύσιμό μου;»

A: «Όχι. Αν και η αλήθεια είναι ότι το ντύσιμό σου ήταν αυτό που πρόσεξα στην αρχή. Τώρα όμως σε βρίσκω εγκεφαλικά σέξι.»

Λ: «Σε ερεθίζει το μυαλό μου;»

A: «Ο τρόπος σκέψης σου.»

Λ: «Με κολακεύει αυτό. Νομίζω, δηλαδή... Κι εμένα μου αρέσει ο τρόπος που σκέφτεσαι, πάντως. Αν και δεν έχω καταλάβει ακόμα ποιος είναι αυτός.»

A: «Σου αρέσουν τα πράγματα που δεν καταλαβαίνεις;»

Λ: «Δε θα το γενίκευα. Αλλά, ναι, με εξιτάρει το ασύλληπτο.»

A: «Κι όταν το συλλάβεις;»

Λ: «Το βαριέμαι.»

A: «Άρα πρέπει να σε κρατάω συνεχώς σε εγρήγορση.»

Λ: «Πρέπει μόνο αν το θέλεις.»

A: «Πάλι τα ίδια; Δεν αντέχεις να ακούς τη λέξη *πρέπει*, έτσι;»

Λ: «Με τίποτα!»

A: «Σε πιστεύω.»

Λ: «Εσύ πώς αντέχεις;»

A: «Δεν είναι θέμα αντοχής αλλά ανοχής.»

Λ: «Ή μήπως είναι θέμα ενοχής;»

A: «Γιατί να νιώθω ένοχος;»

Λ: «Που εγκληματείς στο όνομα της ηθικής και της ανήθικης υποχρέωσης.»

A: «Έγινα και εγκληματίας ξαφνικά;»

Λ: «Δεν είναι έγκλημα να υποτιμάς τη βούλησή σου;»

A: «Είναι κακό να αποδέχομαι τα πράγματα ως έχουν; Για παράδειγμα, απόψε έχω αποδεχτεί το γεγονός ότι δεν θέλεις να κάνεις σεξ μαζί μου και προσπαθώ να περάσω όσο καλύτερα γίνεται δεδομένης της κατάστασης.»

Λ: «Είναι ατυχές το παράδειγμά σου, γιατί εμπλέκεται και η δική μου βούληση.»

A: «Πάντα κάτι εμπλέκεται.»

Λ: «Και περιπλέκεται.»

A: «Και πολυπλέκεται.»

Λ: «Έγινες και λεξιπλάστης τώρα;»

A: «Επινοητής λέξεων.»

Λ: «Εξήγησέ μου γιατί πρέπει να περάσεις καλά απόψε;»

A: «Αλλιώς τι νόημα έχει; Θέλω να πω, τι νόημα έχει αν δεν περάσουμε καλά;»

Λ: «Τι σημαίνει να περάσουμε καλά όμως; Όλη τη ζωή μου ακούω αυτή την έκφραση. *Να περάσεις καλά!*»

A: «Για μένα σημαίνει να απολαμβάνω τις στιγμές στο παρόν ώστε να γίνουν όμορφες αναμνήσεις που θα τις επισκεφτώ στο μέλλον.»

Λ: «Το κάνεις αυτό; Κρατάς αναμνήσεις;»

A: «Φυσικά και κρατάω αναμνήσεις.»

Λ: «Αυτό που λέμε εμείς τώρα *κρατάω αναμνήσεις* ξέρεις πως το έλεγαν πριν μερικούς αιώνες;»

A: «Πώς;»

Λ: «*Τραβάω βίντεο και βγάζω φωτογραφίες.*»

A: «Δεν είναι το ίδιο. Καμία σχέση. Απολύτως καμία σχέση!»

Λ: «Κι όμως. Οι αναμνήσεις που κρατάμε είναι εικόνα και ήχος. Τίποτα παραπάνω. Οι πραγματικές αναμνήσεις όμως έχουν να κάνουν με το συναίσθημα. Θυμόμαστε τα πράγματα όχι όπως ακριβώς είναι ή φαίνονται ή ακούγονται. Τα θυμόμαστε ανάλογα με το πώς μας έκαναν να νιώσουμε. Οπότε σε ρωτάω ξανά, τι σημαίνει περνάω καλά;»

A: «Θα πω... Χαμογελάω ασυναίσθητα.»

Λ: «Δεν είναι κακή απάντηση. Θα τη δεχτώ.»

A: «Τι απάντηση θα έδινες εσύ;»

Λ: «Θα έλεγα ότι εγώ συνήθως ξέρω ότι περνάω καλά όταν δεν αναρωτιέμαι αν περνάω καλά.»

A: «Και τώρα αναρωτιέσαι;»

Λ: «Απλώς χαμογελάω ασυναίσθητα.»

A: «Κι έχεις πραγματικά πολύ ωραίο ασυναίσθητο χαμόγελο, Λου.»

Λ: «Σε ευχαριστώ πολύ. Κι εσύ το ίδιο, Άξελ.»

A: «Πολλά τα κομπλιμέντα κι έχω αρχίσει να ανησυχώ. Τι ώρα είναι;»

Λ: «Νωρίς.»

A: «Οπότε προλαβαίνουμε να κάνουμε κάτι που δεν έχεις κάνει ποτέ.»

Λ: «Και που ξέρεις εσύ ποια είναι τα πράγματα που δεν έχω κάνει ποτέ;»

A: «Μου μαρτύρησες ένα από αυτά σε ανύποπτο χρόνο.»

Λ: «Τι θα κάνουμε δηλαδή; Τι έχεις στο μυαλό σου;»

A: «Θα πάμε στο θέατρο.»

Λ: «Στο θέατρο; Και τι θα δούμε;»

A: «Δεν θα δούμε κάτι. Θα κάνουμε κάτι πολύ καλύτερο. Θα ανεβάσουμε τη δική μας παράσταση.»

Λ: «Θέλεις να δώσουμε παράσταση εμείς οι δύο;»

A: «Ναι, θα έχει πλάκα. Δε νομίζεις;»

Λ: «Όχι, Άξελ. Δε νομίζω.»

A: Έλα τώρα! Δώσε μου μια ευκαιρία να σε καταπλήξω! Σε ικετεύω! (γονατίζει δραματικά μπροστά της)»

Λ: «(γελάει) Εντάξει, εντάξει! Πάμε. Αν το θέλεις τόσο πολύ!»

A: «Δεν θα το μετανιώσεις! Στο υπόσχομαι.»

Λ: «Άσε τις υποσχέσεις και πες μου το σχέδιο σου.»

A: «Πρώτα απ' όλα θα φτιάξουμε το σκηνικό και τον φωτισμό.»

Λ: «Φυσικά. Τι άλλο; Και ποιο έργο θα παίξουμε ακριβώς;»

A: «Το δικό μας έργο. Τι θα είχε συμβεί αν με είχες βρει αρκετά ελκυστικό.»

Λ: «Είσαι τραγικός, Άξελ!»

A: «Κωμικός είμαι, αλλά ας μην το κάνουμε θέμα.»

Λ: «Κι άσε με να φανταστώ. Το σκηνικό θέλεις να έχει ένα κρεβάτι και χαμηλό φωτισμό.»

A: «Μα για ποιον με πέρασες, Λου; Όχι, βέβαια.»

Λ: «Τότε;»

A: «Ας πούμε ότι είμαστε στο σαλόνι του σπιτιού σου, καθόμαστε στον καναπέ σου και πίνουμε ένα ποτάκι. Τι χρώμα είναι ο καναπές σου;»

Λ: «Δεν έχω καναπέ. Δύο πολυθρόνες μόνο, οι οποίες είναι πολύ, πολύ, πολύ μακριά η μία από την άλλη.»

A: «Πόσο μακριά δηλαδή;»

Λ: «Πόσο μακρύ είναι το χέρι σου; Τόσο!»

A: «Καλά, καλά. Θα καθόμαστε μακριά, μην ανησυχείς. Τραπεζάκι; Έχεις; Για να ακουμπήσουμε τα ποτήρια μας.»

Λ: «Έχω. Ένα απλό, γυάλινο.»

A: «Και τι θα πίνουμε;»

Λ: «Εγώ θα συνεχίσω με κρασί. Εσύ τι θα ήθελες;»

A: «Ουίσκι.»

Λ: «Με πάγο;»

A: «Δεν έχει σημασία. Εξάλλου οι ηθοποιοί δεν πίνουν ενώ δίνουν παράσταση. Άδεια θα είναι τα ποτήρια.»

Λ: «Έχει σημασία για τον χαρακτήρα που υποδύεσαι, όμως. Πώς το πίνει το ουίσκι του;»

A: «Χωρίς πάγο. Σκέτο.»

Λ: «Ξέρεις, όσοι άντρες γνώρισα κι έπιναν ουίσκι σκέτο, δεν ήταν καλοί στο κρεβάτι.»

A: «Αυτό σημαίνει ότι αυτοί οι άντρες έπιναν ουίσκι μόνο όταν τους έβλεπαν γυναίκες που ήθελαν να ρίξουν στο κρεβάτι.»

Λ: «Για το θεαθήναι.»

A: «Ακριβώς.»

Λ: «Ενώ εσύ δηλαδή είσαι από αυτούς τους άντρες που πίνουν πάντα ουίσκι;»

A: «Εγώ δεν έχω πει ποτέ στη ζωή μου ουίσκι, ο χαρακτήρας που υποδύομαι πίνει.»

Λ: «Κατάλαβα. Τότε, θέλω και ο δικός μου χαρακτήρας να πίνει ουίσκι. Με δύο παγάκια, παρακαλώ. Και θέλω να το πίνει γρήγορα, πριν προλάβουν να λιώσουν τα παγάκια.»

A: «Τότε γιατί τα θέλει τα παγάκια;»

Λ: «Αφού πει το ουίσκι, βάζει τα παγάκια στο στόμα της κι αρχίζει να τα μασουλάει.»

A: «Ψυχαναγκασμός; Τι φάση;»

Λ: «Όχι. Μασάει τα παγάκια για να αυξήσει το οξυγόνο στον εγκέφαλό της. Θέλει να είναι σε ετοιμότητα, κατάλαβες;»

Α: «Να αυξήσει το οξυγόνο στον εγκέφαλο της; Πρώτη φορά το ακούω αυτό. Το κάνεις κι εσύ αυτό; Τρως παγάκια;»

Λ: «Όχι, βέβαια. Τώρα το σκέφτηκα. Αυτοσχεδιασμός.»

Α: «Και γιατί θέλει ο χαρακτήρας που υποδύεσαι να είναι σε ετοιμότητα;»

Λ: «Επειδή ο χαρακτήρας που υποδύεσαι εσύ έχει κρυμμένο ένα όπλο πάνω του.»

Α: «Κι αυτή που το ξέρει;»

Λ: «Το είδε. Είναι πολύ παρατηρητική.»

Α: «Δεν σκόπευα να έχω όπλο σε αυτή την σκηνή.»

Λ: «Τι σκοπό είχες ακριβώς;»

Α: «Σκεφτόμουν ότι θα πίναμε το ποτό τους κι ύστερα θα σου πρότεινα να χορέψουμε.»

Λ: « Σοβαρολογείς; Ποιος θα ερχόταν να δει μια παράσταση όπου οι ήρωες απλώς θα έπιναν και θα χόρευαν;»

Α: «(γελάει.) Θέλεις να έρθει πολύς κόσμος να μας δει;»

Λ: «Πόσο καιρό έχεις να ανεβάσεις παράσταση;»

Α: «Αρκετό, θα έλεγα.»

Λ: «Και δε σου λείπει;»

Α: «Τι να μου λείπει;»

Λ: «Δεν ξέρω. Ο κόσμος, το χειροκρότημα, τα καμαρίνια. Εσύ θα μου πεις.»

Α: «Δεν ήμουν ποτέ αρκετά καλός.»

Λ: «Αυτό δεν σημαίνει ότι δε σου λείπει, όμως.»

Α: «Εντάξει, ναι, μου λείπει.»

Λ: «Για δείξε μου κάτι. Θέλω να σε δω. Να δω τον Άξελ, τον ηθοποιό.»

Α: «Από ποια πλευρά κοιμάσαι;»

Λ: «Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;»

Α: «Απάντησέ μου!»

Λ: «Από την αριστερή.»



A: «Και όταν σε ρώτησα *από ποια πλευρά* τίνος την πλευρά εννοούσα;»

Λ: «Του κρεβατιού;»

A: «Όχι. Εννοούσα την πλευρά του σώματός σου.»

Λ: «Και που θέλεις να το ξέρω εγώ;»

A: «Γιατί δεν με ρώτησες;»

Λ: «Γιατί φαντάστηκα ότι εννοούσες του κρεβατιού.»

A: «Και γι αυτό δεν είμαι αρκετά καλός ηθοποιός. Κωμικός συγκεκριμένα. Κανείς δεν γελάει με τα αστεία μου γιατί όλοι φαντάζονται ότι εννοώ κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά εννοώ.»

Λ: «Κι αν είχα καταλάβει ποια πλευρά εννοούσες, τι θα μου έλεγες τώρα; Ότι κανείς δεν γελάει με τα αστεία σου γιατί καταλαβαίνει ακριβώς τι εννοείς;»

A: «Από ποια πλευρά κοιμάσαι;»

Λ: «Πάλι τα ίδια; Από την αριστερή.»

A: «Και όταν σε ρώτησα *από ποια πλευρά* τίνος την πλευρά εννοούσα;»

Λ: «Του σώματος!»

A: «Όχι, του κρεβατιού.»

Λ: «Θα με τρελάνεις;»

A: «Γιατί να σε τρελάνω;»

Λ: «Πριν δεν μου είπες ότι εννοούσες την πλευρά του σώματος μου;»

A: «Κι εσύ μου είπες ότι είχες καταλάβει την πλευρά του κρεβατιού, οπότε προσπάθησα να ακολουθήσω τον δικό σου τρόπο σκέψης.»

Λ: «Ε, κι εγώ τον δικό σου.»

A: «Πάμε πάλι: *Από ποια πλευρά κοιμάσαι;*»

Λ: «Και όταν με ρωτάς *από ποια πλευρά* τίνος την πλευρά εννοείς;»

A: «Την πλευρά με την κουβέρτα ή την πλευρά που δεν έχει μείνει κουβέρτα γιατί την έχεις τραβήξει όλη στην πλευρά σου;»

Λ: «(σιωπή)»

A: «Κι όμως σε πληροφορώ ότι πολύς κόσμος γελούσε με αυτό το σκετς.»

Λ: «Γι αυτό δεν πάω στο θέατρο!»

A: «Τώρα, όμως, είσαι εδώ. Οπότε ας παίξουμε τη σκηνή. Τα παγάκια έλιωσαν. Δεν πρόλαβες να τα μασουλήσεις κι έτσι δεν είσαι σε ετοιμότητα όταν βγάζω το όπλο μου και σε σημαδεύω.»

Λ: «Τι όπλο είναι;»

A: «Δεν ξέρω... Ένα περίστροφο.»

Λ: «Να σηκώσω τα χέρια ψηλά;»

A: «Αν παραδίνεσαι, ναι.»

Λ: «Παραδίνομαι.»

A: «Τόσο εύκολα;»

Λ: «Τι θέλεις από μένα, άντρα που πίνεις ουίσκι σκέτο και με σημαδεύεις με το περίστροφο;»

A: «Τίποτα και όλα, γυναίκα που μασουλάει παγάκια.»

Λ: «Συμβιβάζεσαι με έναν χορό;»

A: «Φυσικά!»

Λ: «Πιάσε με από τη μέση.»

A: «Έτσι;»

Λ: «Όχι, τόσο κοντά! Θα πατηθούμε. Ας αφήσουμε λίγη απόσταση μεταξύ μας.»

A: «Εγώ έχω το όπλο, εσύ δίνεις εντολές;»

Λ: «Δεν το πρόσεξες, ανόητε άντρα, αλλά έχω ήδη πάρει το όπλο από τα χέρια σου.»

A: «Άρα είμαι στο έλεος σου, αδίστακτη γυναίκα.»

Λ: «Εντελώς.»

A: «Τι θα μου κάνεις τώρα;»

Λ: «Προς το παρόν τίποτα. Απλώς θα συνεχίζουμε το παιχνίδι μας. Πάντως οφείλω να παραδεχτώ ότι ήταν καλή η ιδέα σου. Πλάκα είχε όλο αυτό το σκετσάκι.»

A: «Χαίρομαι που σου άρεσε. Όσο για το παιχνίδι... Ποιο είναι το σκορ; Θυμάσαι;»

Λ: «Εννοείται πως θυμάμαι. Εσύ, το θυμάσαι;»

A: «Το θυμάμαι κι εγώ.»

Λ: «Και ποιο είναι;»

A: «2-1, κερδίζω εγώ.»

Λ: «Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να σου κάνω μια πολύ δύσκολη ερώτηση, να διστάσεις να την απαντήσεις, ώστε να σε ισοφαρίσω.»

A: «Θα σου απαντήσω, ότι κι αν με ρωτήσεις. Δεν θα με ισοφαρίσεις τόσο εύκολα.»

Λ: «Γιατί αυτοκτόνησε η Χριστίνα, Άξελ;»

A: «Δεν είπες ότι δεν ήθελες να λέμε αυτή την λέξη;»

Λ: «Έχω πει αρκετό κρασί για να μη με νοιάζει. Μην αλλάζεις θέμα, όμως, απάντησέ μου.»

A: «Η Χριστίνα ήταν διαφορετική.»

Λ: «Τι εννοείς;»

A: «Τη γνώρισα σε ένα ταξίδι που έκανα πολύ πριν αποφοιτήσω από τις Ακαδημίες Ζωής.»

Λ: «Μη σταματάς τώρα που αποκτά ενδιαφέρον η υπόθεση. Πες μου κι άλλα γι αυτό το ταξίδι.»

A: «Έχουν περάσει δεκαετίες από τότε. Φαντάζει τόσο μακρινό που μοιάζει σαν μην έγινε ποτέ.»

Λ: «Ναι, αλλά έγινε. Και σε αυτό το ταξίδι γνώρισες την όμορφη Χριστίνα;»

A: «Ναι. Στις Έξω Χώρες.»

Λ: «(σιωπή για λίγο) Έχεις ταξιδέψει στις Έξω Χώρες;»

A: «Ναι, είμαι από αυτούς του λίγους και τυχερούς. Ή άτυχους.»

Λ: «Πώς; Δηλαδή... δεν ξέρω. Εννοώ, δεν είχα ιδέα ότι υπάρχει κόσμος που πηγαίνει εκεί.»

A: «Τώρα πια δεν πηγαίνει κανείς.»

Λ: «Πώς ήταν;»

A: «Δεν είναι εύκολο να στο περιγράψω.»

Λ: «Προσπάθησε, σε παρακαλώ.»

A: «Είναι όλα τόσο αληθινά.»

Λ: «Τι εννοείς;»

A: «Πώς να στο πω για να το καταλάβεις; Να, ας πούμε, εμείς απόψε έχουμε διανύσει χιλιάδες χιλιόμετρα στο χώρο, από το εστιατόριο, στο εικονικό πεζοδρόμιο, κι ύστερα εδώ στο θέατρο. Μετακινούμαστε σε κλάσματα του δευτερολέπτου κάνοντας μία μόνο σκέψη. Μία σκέψη αρκεί. Μοιάζει σχεδόν μαγικό. Εκεί, όμως,

τίποτα δε μοιάζει μαγικό. Εκεί πρέπει να περπατήσεις στα αλήθεια. Εκεί όλα είναι τόσο αληθινά!»

Λ: «Υπακούν ακόμα στους νόμους του Νεύτωνα. Είναι γνωστό.»

Α: «Ναι, είναι γνωστό. Όμως, είναι άλλο να το γνωρίζεις κι άλλο να το ζεις. Όσο ήμουν εκεί, υπήρχαν στιγμές που ένιωθα να διψάω. Σου μιλάω για πραγματική δίψα! Έχεις ακούσει την έκφραση *στέγνωσε ο λαιμός μου*; Μπορεί να συμβεί στ' αλήθεια κι είναι σχεδόν επώδυνο. Θυμάμαι μια φορά που ξέχασα να βάλω την προστατευτική αντηλιακή κρέμα και το πρόσωπό μου κάηκε από τον ήλιο. Επίσης, ιδρώνα συνέχεια. Δεν ήξερα ότι ήταν ποτέ δυνατόν να εκκρίνω τόσο πολύ ιδρώτα. Και το κεφάλι μου πονούσε από μόνο του, χωρίς να το έχω χτυπήσει κάπου. Μη σου πω για τα πόδια μου, που είχαν γεμίσει φουσκάλες. Νόμιζα ότι θα πέθαινα. Κάθε λεπτό νόμιζα ότι ήταν το τελευταίο μου.»

Λ: «Ακούγεται απταίσια εμπειρία.»

Α: «Κι όμως, ήταν οι καλύτερες μέρες της ζωής μου!»

Λ: «Χάρη στη Χριστίνα; Δεν μου έχεις πει ακόμη τίποτα γι αυτήν. Γιατί το αποφεύγεις; Ταξιδεύατε παρέα;»

Α: «Όχι, δεν κατάλαβες. Η Χριστίνα ήταν από εκεί. Μια Εξωτική.»

Λ: «Ο πρώτος σου έρωτας ήταν ένα ζωτικό!;»

Α: «Μην το κάνεις αυτό. Μην την αποκαλείς έτσι!»

Λ: «Συγγνώμη, δεν ήθελα να... Απλώς, μου φαίνεται απίστευτο.»

Α: «Είναι άνθρωποι κι αυτοί. Το ξέρεις, έτσι;»

Λ: «Είναι, όμως;»

Α: «Φυσικά και είναι. Αμφιβάλεις;»

Λ: «Κοίτα, δεν είμαι επιστήμονας, αλλά, όπως όλοι ξέρουμε, μετά τον ιό, η ανθρωπότητα μοιράστηκε στα δύο. Όσοι προσβλήθηκαν από τον ιό έμειναν απ' έξω, οι απόγονοί τους άρχισαν να πεθαίνουν όλο και πιο νέοι, σταμάτησαν να προοδεύουν, και τώρα, αιώνες μετά, έχουν σχεδόν αφανιστεί.»

Α: «Δεν έμειναν απ' έξω. Τους βγάλαμε έξω.»

Λ: «Εγώ κι εσύ δεν κάναμε τίποτα, Άξελ.»

Α: «Ακριβώς αυτό, Λου! Δεν κάναμε τίποτα.»

Λ: «Δεν έπρεπε να σε ρωτήσω για την Χριστίνα. Έχεις αναστατωθεί. Δεν ήθελα να σε αναστατώσω.»

A: «Δεν είμαι αναστατωμένος.»

Λ: «Όπως και να 'χει, καλύτερα ας αλλάξουμε κουβέντα.»

A: «Δεν θέλεις να σου πω γιατί αυτοκτόνησε;»

Λ: «Εσύ ό,τι θέλεις.»

A: «Θα σου πω, λοιπόν. Θα σου τα πω όλα. Πριν την γνωρίσω ζούσε την κάθε μέρα χωρίς να ελπίζει για την επόμενη. Όταν με γνώρισε, άρχισε να ελπίζει για ένα διαφορετικό μέλλον, για μια άλλη ζωή. Κι εγώ την άφησα να ελπίζει, ενώ ήξερα ότι τίποτα δεν θα άλλαζε. Κι όταν ήρθε η ώρα να φύγω, απλώς έφυγα. Την εγκατέλειψα. Αντί για αντίο, τη φίλησα στο μέτωπο, που έκαιγε, κι έφυγα χωρίς να την κοιτάξω στα μάτια, γιατί ήξερα ότι ήταν γεμάτα δάκρυα. Γύρισα την πλάτη και έφυγα.»

Λ: «Δεν φταις εσύ που αυτοκτόνησε. Ήταν δική της απόφαση.»

A: «Εγώ την οδήγησα σε αυτή την απόφαση.»

Λ: «Δεν μπορείς να πάρεις την ευθύνη για την πράξη της. Όσο και να θέλεις να πιστεύεις ότι μοιάζουμε με τους Εξωτικούς, να είσαι σίγουρος ότι πολύ περισσότερο διαφέρουμε. Αυτοί εκεί Έξω ακόμα αυτοκτονούν κι αλληλοσκοτώνονται. Εμείς είμαστε αλλιώς. Η ζωή μας προστατεύεται απόλυτα από τη Νομοθεσία. Ναι, σίγουρα, και αυτοί άνθρωποι είναι, αλλά έχουν μείνει στο παρελθόν. Εμείς εξελιχθήκαμε, γίναμε οι άνθρωποι του μέλλοντος. Είμαστε το μέλλον.»

A: «Λουκία, η δουλειά σου είναι να σκοτώνεις ανθρώπους. Για ποια εξέλιξη μου μιλάς και για ποιο μέλλον; Απλώς δώσαμε άλλο όνομα στα πράγματα και ξαφνικά γίναμε ανώτεροι!»

Λ: «Θέλεις να σε κουρέψω;»

A: «Ορίστε;»

Λ: «Μιλάς για πολύ σημαντικά πράγματα, αλλά με αυτό το κούρεμα δεν μπορώ να σε πάρω στα σοβαρά. Θέλω πριν συνεχίσουμε την κουβέντα μας να σε κουρέψω. Λες να θυμώσει η μαμά σου;»

A: «Είμαι 82 ετών. Πολύ που ίδρωσα αν θυμώσει η μάνα μου!»

Λ: «(γελάει) Πάμε σπίτι μου, λοιπόν.»

A: «Μόνο θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα χρησιμοποιήσεις το καλό σου το ψαλίδι.»

Λ: «Αυτό εξυπακούεται.»

A: «Που θέλεις να καθίσω;»

Λ: «Να, εκεί στην πολυθρόνα.»

A: «Δεν θέλω να με κάνεις πολύ όμορφο όμως.»

Λ: «Δεν νομίζω ότι υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, Άξελ.»

A: «Ωραία. Μια ανησυχία λιγότερη.»

Λ: «Για τι πράγμα ανησυχείς;»

A: «Για όλα και για τίποτα.»

Λ: «Αυτή δεν είναι απάντηση σωστή για το παιχνίδι που παίζουμε.»

A: «Ανησυχώ ότι θα ξυπνήσω ένα πρωί και δεν θα μπορώ να θυμηθώ ποιο είναι το νόημα.»

Λ: «Το νόημα τίνος;»

A: «Της ζωής.»

Λ: «Το νόημα της ζωής είναι η ίδια η ζωή, ανόητε.»

A: «Τόσο απλά;»

Λ: «Πιο απλά δεν γίνεται.»

A: «Αλήθεια, όμως, το πιστεύεις αυτό; Ότι η ζωή αυτονοηματοδοτείται;»

Λ: «Πάλι λέξεις φτιάχνεις;»

A: «Πώς θα πω τα ανείπωτα και τα σημαντικά;»

Λ: «(χαμογελάει) Το ξέρεις ότι είσαι ίσως ο μοναδικός άνθρωπος που έχει ακούσει και θυμάται όσα του έχω πει;»

A: «Ούτε καν η ποιήτριά σου;»

Λ: «Με κοροϊδεύεις; Ειδικά αυτή.»

A: «Ξέρεις, νομίζω ότι είχε ένα δίκιο πάντως.»

Λ: «Τι εννοείς;»

A: «Ότι η ευτυχία πρέπει να μένει άπιαστη, σαν μια πεταλούδα.»

Λ: «Αυτή είναι η δική μου ανησυχία. Ότι είχε δίκιο. (μικρή παύση) Έτοιμος!»

A: «Πώς είμαι;»

Λ: «Λιγότερο άσχημος.»

A: «Και η πιο μικρή βελτίωση δεν παύει να είναι βελτίωση.»

Λ: «Ας πιούμε σε αυτό.»

A: «Θα συνεχίσουμε με κρασί;»

Λ: «Τι θα έλεγες για κάτι πιο δυνατό;»

A: «Πόσο δυνατό;»

Λ: «Έχω τσίπουρο αυθεντικό, από τις διακοπές μου στην Ελλάδα.»

A: «Δεν έχω ιδέα τι είναι αυτό.»

Λ: «Αλήθεια; Έχεις ταξιδέψει στις Έξω Χώρες αλλά δεν ξέρεις τι είναι το τσίπουρο;»

A: «Καιρός να μάθω!»

Λ: «Άσπρο πάτο!»

A: «Στην υγεία μας!»

Λ: «Καλό;»

A: «Πολύ καλό. Βάλε κι άλλο.»

Λ: «Με ρέγουλα, Άξελ. Πρέπει να έχεις καθαρό μυαλό για να κερδίσεις το παιχνίδι.»

A: «Δεν νομίζω ότι θα προλάβουμε να το τελειώσουμε αυτό το παιχνίδι τελικά. Τι ώρα πήγε; Θα αργήσεις στο ραντεβού σου.»

Λ: «Το ακύρωσα το ραντεβού.»

A: «Αλήθεια; Γιατί;»

Λ: «Γιατί περνάω καλά μαζί σου.»

A: «Δεν σε βλέπω να χαμογελάς ασυναίσθητα όμως.»

Λ: «Θα πρέπει να αναθεωρήσουμε. Περνάω καλά σημαίνει δεν θέλω να τελειώσει κάτι.»

A: «Δεν θέλεις να τελειώσει το παιχνίδι;»

Λ: «Νομίζω πως όχι.»

A: «Άρα δε σε ενδιαφέρει πια αν θα νικήσεις ή όχι;»

Λ: «Άξελ, νομίζω ότι έχω ήδη χάσει.»

A: «Τι εννοείς;»

Λ: «Σου έχω πει ένα μεγάλο ψέμα.»

A: «(σιωπή)»

Λ: «Δε με λένε Λουκία.»

A: «Ναι, ξέρω σε λένε Λουσίλ.»

Λ: «Ούτε.»

A: «Δεν καταλαβαίνω.»

Λ: «Θα σου τα εξηγήσω όλα. Απλώς δώσε μου λίγο χρόνο να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου.»

A: «Με τρομάζεις.»

Λ: «Εγώ τρέμω περισσότερο.»

A: «Συνεχίζω να μην καταλαβαίνω.»

Λ: «Θα σου εξηγήσω. Απλώς... Είναι δύσκολο.»

A: «Θα σε βοηθούσε αν σου έκανα ερωτήσεις;»

Λ: «Ίσως.»

A: «Αν δεν είσαι η Λουκία, ούτε η Λουσίλ, τότε ποια είσαι;»

Λ: «Το όνομά μου δεν έχει ιδιαίτερη σημασία.»

A: «Από τη στιγμή που αρχίσαμε να παίζουμε το παιχνίδι των ερωτήσεων μου έχεις πει κάποιο ψέμα;»

Λ: «Όχι. Όλα όσα σου έχω πει είναι αλήθεια.»

A: «Τότε συμφωνώ ότι το όνομά σου δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Γιατί με όσα μου έχεις πει νιώθω ότι σε ξέρω. Εξάλλου, όποιο κι αν είναι τελικά το αληθινό όνομά σου, εσύ για μένα θα είσαι πάντα η Λου.»

Λ: «Είσαι πολύ καλός μαζί μου.»

A: «Τότε μη φοβάσαι και μίλα μου.»

Λ: «Η Λουκία είναι η πιο πρόσφατη πελάτισσα μου. Χήρεψα από εκείνη ακριβώς πριν σε συναντήσω στο εστιατόριο.»

A: «Η Λουκία.»

Λ: «Ναι, η Λουκία. Αυτή κανόνισε το ραντεβού. Εγώ απλώς πήρα τη θέση της.»

A: «(σιωπή)»

Λ: «Πες κάτι, Άξελ.»

A: «Τι να πω;»

Λ: «Δεν ξέρω. Ο,τιδήποτε.»



A: «Γιατί πήρες τη θέση της και ήρθες στο ραντεβού;»

Λ: «Γιατί μου το ζήτησε.»

A: «Ανάθεμα αν καταλαβαίνω τι μου λες!»

Λ: «Θα προσπαθήσω να σου εξηγήσω. Βλέπεις, η Λουκία είχε μείνει έγκυος όταν ήταν νέα. Οι καθηγητές της στις Ακαδημίες τη συμβούλεψαν να κάνει έκτρωση αμέσως αλλά εκείνη δεν ήθελε. Αν ο Ένας είχε κάνει το θαύμα Του κι είχε μείνει έγκυος, τότε σίγουρα το παιδί θα γεννιόταν υγιές. Το πρώτο παιδί που θα γεννιόταν φυσιολογικά ύστερα από 200 χρόνια!»

A: «Πόσο αφελής! Ωστόσο, συνεχίζω να μην καταλαβαίνω.»

Λ: «Το παιδί γεννήθηκε ύστερα από επτά μήνες και φυσικά δεν ήταν υγιές. Η απόφαση του δικαστηρίου για ευθανασία λήφθηκε χωρίς καμία καθυστέρηση. Η Λουκία ήταν απαρηγόρητη. Πέρασε τα τελευταία πενήντα χρόνια θρηνώντας τον χαμό αυτού του παιδιού.»

A: «Λυπητερή ιστορία, αλλά, ειλικρινά, δεν μπορώ να νιώσω θλίψη γι' αυτή τη γυναίκα. Ήταν ανόητη. Χαράμισε τη ζωή της. Γιατί; Γιατί πίστεψε στα θαύματα του Ενός; Και, επιτέλους, τι σχέση έχουν όλα αυτά με εμένα;»

Λ: «Αν σου έλεγα ότι εσύ ήσουν ο πατέρας αυτού του παιδιού;»

A: «Ορίστε;»

Λ: «Η Λουκία έψαχνε να σε βρει όλα αυτά τα χρόνια. Πίστευε ότι έπρεπε να μάθεις τι είχε συμβεί. Και σε ανακάλυψε μόλις σήμερα, χάρη στην υπηρεσία γνωριμιών.»

A: «Θα με τρελάνεις, Λου.»

Λ: «Είναι αλήθεια.»

A: «Πόσο σίγουρη ήταν ότι με αναγνώρισε.»

Λ: «Δεν είχε καμία αμφιβολία.»

A: «Εγώ δεν θυμάμαι καμία Λουκία. Πότε υποτίθεται ότι είμαστε μαζί;»

Λ: «Γνωριστήκατε στη Γιορτή των Προσφορών τη χρονιά του Νότιου Ανέμου. Πέρασατε εκείνο το βράδυ και την επόμενη μέρα μαζί, κι από τότε δε σε ξαναείδε ποτέ.»

A: «Είχα μόλις γυρίσει από τις Έξω Χώρες. Οπότε είναι πολύ πιθανό απλώς να μην τη θυμάμαι. Μετά τον χαμό της Χριστίνας, δεν ήμουν στα καλύτερά μου. Έπαιρνα πολλά ναρκωτικά για να μη τη θυμάμαι, αλλά μαζί με τις μνήμες από εκείνη έσβηνα και όλες τις άλλες.»

Λ: «Ευτυχώς που η Λουκία αποφάσισε να μην έρθει να σε συναντήσει. Δεν μπορώ να φανταστώ πως θα ένιωθε όταν δε θα την αναγνώριζες.»

Α: «Χειρότερα απ' ό,τι νιώθει τώρα εννοείς; Που είναι νεκρή;»

Λ: «Τώρα δεν νιώθει τίποτα. Αυτό δεν είναι το νόημα του θανάτου;»

Α: «Δεν ξέρω. Εσύ θα μου πεις. Εσύ είσαι η ειδική στον θάνατο.»

Λ: «Φοβάσαι τον θάνατο, Άξελ;»

Α: «Νομίζω ότι φοβάμαι περισσότερο τη ζωή. Όλοι λένε ότι φοβόμαστε τον θάνατο γιατί δεν ξέρουμε τι συμβαίνει όταν πεθαίνουμε, και ότι τελικά είναι το άγνωστο αυτό που φοβόμαστε. Με την ίδια λογική, εγώ φοβάμαι τη ζωή και όλα τα άγνωστα πράγματα που κρύβει το μέλλον. Ο θάνατος, όμως, δεν κρύβει εκπλήξεις. Ο θάνατος είναι το τέλος των εκπλήξεων.»

Λ: «Κάτι παρόμοιο μου είπε και η Λουκία.»

Α: «Άρα βιάστηκα να την αποκαλέσω ανόητη και αφελή.»

Λ: «Φοβήθηκε να έρθει να σε συναντήσει. Φοβήθηκε ακριβώς αυτό που θα συνέβαινε τελικά. Ότι θα την είχες ξεχάσει.»

Α: «Κι έστειλε εσένα για να μου τη θυμίσεις; Δεν είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνω τι ακριβώς είχε στο μυαλό της.»

Λ: «Ειλικρινά, δεν ξέρω. Ούτε ξέρω τι με έσπρωξε να έρθω στο ραντεβού. Ίσως η περιέργεια. Κι όταν είπα λάθος το όνομά της... Λουσίλ. Πώς θα σου μιλούσα για μια γυναίκα που είχα κιόλας ξεχάσει το όνομά της;»

Α: «Για αυτό και όλο αυτό το θέατρο με το προφίλ και τη φωτογραφία και ότι έψαχνες κάποιον να κάνεις σεξ;»

Λ: «Τα έκανα μαντάρα!»

Α: «Τι περίεργη βραδιά!»

Λ: «Πώς νιώθεις;»

Α: «Δεν είμαι σίγουρος.»

Λ: «Τι θέλεις να κάνουμε τώρα;»

Α: «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα.»

Λ: «Θέλεις να χορέψουμε;»

Α: «Γυμνοί;»

Λ: «Σαχλέ!»

A: «Νομίζω μόνο ένα πράγμα μπορούμε να κάνουμε τώρα. Να συνεχίσουμε το παιχνίδι μας. Για ρώτησέ με κάτι.»

Λ: «Έχεις παιδιά;»

A: «Εφτά. Απ' όσο ξέρω, τουλάχιστον.»

Λ: «Τα βλέπεις;»

A: «Τρία από αυτά, ναι. Τρώμε μαζί μια φορά στους δύο ή τρεις μήνες και -αν θέλεις το πιστεύεις-, τους κουρεύω.»

Λ: «Αυτή είναι η οικογενειακή σας παράδοση; Να κουρεύεστε;»

A: «Γιατί όχι; Είμαι πρακτικός άνθρωπος εγώ. Έχω αντικαταστήσει την επίσκεψη στο κομμωτήριο με τις οικογενειακές συγκεντρώσεις.»

Λ: «Πολύ πρακτικό, όντως.»

A: «Εσύ έχεις παιδιά;»

Λ: «Φαντάζομαι πως ναι, αλλά δεν το έχω ψάξει ποτέ.»

A: «Δεν θα ήθελες να μάθεις;»

Λ: «Δεν βρίσκω το νόημα.»

A: «Δεν έχεις περιέργεια;»

Λ: «Να δω αν μου μοιάζουν;»

A: «Συχνά αυτό για το οποίο γινόμαστε κυνικοί, είναι αυτό ακριβώς που μας λείπει.»

Λ: «Άσε τις εξυπνάδες, Άξελ. Δεν μου λείπουν τα παιδιά. Ποτέ δεν ήθελα παιδιά. Δώρισα τα ωράριά μου, μόνο και μόνο γιατί το απαιτούσε ο Νόμος. Είμαι σίγουρη ότι υπάρχουν παιδιά που γεννήθηκαν στις κλινικές γονιμοποίησης κι έχουν το DNA μου, αλλά δεν με ενδιαφέρει να τα γνωρίσω.»

A: «Δεν θέλεις να νιώθεις ότι είσαι μέλος μιας οικογένειας; Κάποτε ήταν πολύ σημαντικό.»

Λ: «Έχω υπάρξει μέλος μιας οικογένειας. Μιας μεγάλης και όμορφης οικογένειας. Στις Ακαδημίες είχα την τύχη να με μεγαλώσουν οι καλύτεροι κηδεμόνες.»

A: «Και τώρα;»

Λ: «Μου ταιριάζει η ανεξαρτησία.»

A: «Η μοναξιά θέλεις να πεις;»

Λ: «Έστω.»

A: «Και τι κάνεις με τη μοναξιά σου; Πώς την αξιοποιείς;»

Λ: «Α... Ζωγραφίζω.»

A: «Σε έμαθε η ποιήτριά σου;»

Λ: «Όχι. Ζωγράφιζα από πάντα. Και ξέρεις κάτι; Ζωγραφίζω πολύ καλύτερα από εκείνη.»

A: «Μετριόφρων βλέπω.»

Λ: «Γιατί να είμαι μετριόφρων; Η μετριοφροσύνη δεν είναι αρετή στην ηλικία μας.»

A: «Δε θα διαφωνήσω.»

Λ: «Θέλεις να δεις τους πίνακές μου;»

A: «Δεν καταλαβαίνω και πολλά από τέχνη.»

Λ: «Δε σε ρώτησα αν καταλαβαίνεις από τέχνη. Εξάλλου, κανείς δεν καταλαβαίνει την τέχνη. Σε ρώτησα αν θέλεις να δεις τους πίνακές μου.»

A: «Θα ήθελα να δω τον αγαπημένο σου πίνακα.»

Λ: «Δεν έχω αγαπημένο.»

A: «Δεν σε πιστεύω.»

Λ: «Εντάξει. Θα σου δείξω έναν από τους αγαπημένους μου.»

A: «Υπέροχα! Που τον έχεις κρυμμένο;»

Λ: «Εδώ είναι. Λοιπόν; Πώς σου φαίνεται;»

A: «Όμορφα χρώματα.»

Λ: «Μόνο αυτό έχεις να πεις;»

A: «Τι άλλο;»

Λ: «Σου αρέσει;»

A: «Πολύ.»

Λ: «Τι σου αρέσει;»

A: «Μου αρέσει που είναι σαν να χορεύουν. Από μακριά οι πινελιές φαίνονται τυχαίες, αλλά όταν πλησιάζεις βλέπεις φιγούρες να χορεύουν. Πώς τον έχεις ονομάσει;»

Λ: «Δεν τον έχω ονομάσει, αλλά αν έπρεπε να τον ονομάσω κάπως, θα επέλεγα το όνομα *έρωτας*.»

A: «Πιστεύεις στον έρωτα, Λου;»

Λ: «Κάπου πρέπει να πιστέψω κι εγώ. Οπότε γιατί να μην πιστέψω στον έρωτα.»

A: «Νόμιζα ότι δεν ακολουθείς ποτέ τα *πρέπει*.»

Λ: «Θέλω να πιστεύω σε κάτι. Το έχω ανάγκη.»

A: «Πίστεψε στον εαυτό σου.»

Λ: «Χα! Πόσο τετριμμένο! Να πιστέψω στον εαυτό μου. Δεν είναι αυτό το πρόβλημά μου, Άξελ. Δεν μου λείπει η αυτοπεποίθηση.»

A: «Τι είναι αυτό που σου λείπει τότε;»

Λ: «Κάποιος άλλος να πιστέψει σε μένα. Να με αγαπάει, να με θαυμάζει, να με προσέχει, να μου λέει όμορφα λόγια, να με παίρνει αγκαλιά και να με κάνει να γελάω.»

A: «Αυτό κι αν είναι τετριμμένο. Το ξέρεις ότι φάσκεις κι αντιφάσκεις, Λου; Πριν λίγο δεν μου έλεγες ότι σου ταιριάζει η ανεξαρτησία και η μοναξιά;»

Λ: «Μιλάς για ένα ρούχο που μου το χάρισαν και το φοράω γιατί μου πηγαίνει, αλλά από μόνη μου δε θα το αγόραζα ποτέ.»

A: «Μη φοράς ένα ρούχο μόνο και μόνο επειδή σου το χάρισαν. Άλλαξε ρούχα. Ή μείνε γυμνή.»

Λ: «Γυμνή θα αισθάνομαι ακόμη πιο μόνη.»

A: «Τότε θα σταθώ κι εγώ γυμνός δίπλα σου.»

Λ: «Δε σε πιστεύω. Το λες μόνο γιατί θέλεις να κάνουμε σεξ.»

A: «Όχι. Πίστεψέ με. Δε με ενδιαφέρει πια αυτό.»

Λ: «Τι άλλαξε;»

A: «Σε γνώρισα καλύτερα.»

Λ: «Και αποφάσισες ότι δεν σου αρέσω τελικά.»

A: «Το αντίθετο. Μου αρέσεις πολύ.»

Λ: «Τότε;»

A: «Είσαι πολύ καλή για μένα. Σου αξίζει κάποιος πολύ καλύτερος.»

Λ: «Μπούρδες, Άξελ!»

A: «Είναι η αλήθεια. Σου αξίζει κάποιος πολύ καλύτερος.»

Λ: «Θα το επαναλάβεις πολλές φορές ακόμα;»

Α: «Λουκία, εγώ θέλω μόνο να πω...»

Λ: «Εγώ ξέρω καλύτερα από εσένα ποιος μου αξίζει και ποιος όχι. Και δεν με λένε Λουκία, Άξελ.»

Α: «Μη μου θυμώνεις, σε παρακαλώ.»

Λ: «Γιατί όχι; Ο θυμός είναι ένα πάρα πολύ υγιές συναίσθημα. Καλύτερα θυμωμένη, παρά λυπημένη.»

Α: «Δεν είμαι αρκετά σημαντικός, για να θυμώνεις μαζί μου.»

Λ: «Πίστεψε στον εαυτό σου, Άξελ!»

Α: «Δεν ξέρεις ποιος είμαι, ούτε τι έχω κάνει. Εγώ, όμως, τον γνωρίζω καλά τον εαυτό μου. Και πίστεψε με όταν σου λέω ότι δεν αξίζει τον θυμό σου.»

Λ: «Θα σου πω τι ξέρω για σένα, Άξελ: κυνηγάς αυτά που θέλεις, αλλά όταν φθάνεις κοντά, κάτι σε τρομάζει και το βάζεις στα πόδια.»

Α: «Δεν είμαι σίγουρος ότι-»

Λ: «Η Χριστίνα δεν ήλπιζε ότι θα την έπαιρνες μαζί σου. Το μόνο που ήθελε ήταν να μείνεις εκεί μαζί της. Σου ζήτησε να μην φύγεις, έτσι δεν είναι;»

Α: «(σιωπή)»

Λ: «Δεν ήθελες να φύγεις. Την αγαπούσες. Γιατί έφυγες, όμως;»

Α: «Όταν φεύγω, είναι γιατί μόνο αυτό ξέρω να κάνω.»

Λ: «Έλα, τώρα! Δεν μπορώ να δεχτώ αυτή την απάντηση. Γιατί έφυγες, Άξελ;»

Α: «Γιατί είχα την επιλογή. Μπορούσα να φύγω, οπότε έφυγα. Και είχα την εντύπωση ότι θα γύριζα πίσω μια μέρα και θα την έπειθα να έρθει μαζί μου.»

Λ: «Άρα δεν την αγαπούσες, Άξελ. Απλώς σε βαραίνουν οι τύψεις που η Χριστίνα σε αγαπούσε κι έδωσε τέλος στη ζωή της όταν έφυγες.»

Α: «Απλώς; Απλώς;»

Λ: «Ναι, Άξελ. Μόνο αυτό και τίποτα άλλο.»

Α: «Και είναι λίγο αυτό;»

Λ: «Δε μίλησα ποτέ για λίγο ή πολύ. Αν και βλέπω ότι είναι κάτι που εσύ το νιώθεις υπερβολικά βαρύ. Αλλά θα σου το πω ξανά και θέλω να με ακούσεις. Δεν φταις εσύ που η Χριστίνα αυτοκτόνησε. Κι αν θέλεις τη γνώμη μου, είναι πολύ εγωιστικό εκ μέρους σου να το πιστεύεις αυτό.»

A: «Εγωιστικό;»

Λ: «Ναι, Άξελ, εγωιστικό. Δεν ήσουν η αιτία, αλλά η αφορμή. Είμαι σίγουρη ότι η Χριστίνα είχε πολλούς λόγους να δώσει τέλος στη ζωή της. Και μάλλον ούτε αυτή σε αγαπούσε. Αν σε αγαπούσε, θα σε ακολουθούσε.»

A: «Δεν ξέρεις για τι πράγμα μιλάς. Δεν γνώρισες ποτέ τη Χριστίνα. Δεν μπορείς να μιλάς για εκείνη σαν να ήξερες ποια ήταν και τι ήθελε. Δεν μπορείς να λες ότι δε με αγαπούσε.»

Λ: «Έχεις δίκιο. Δεν γνώρισα ποτέ τη Χριστίνα. Αλλά έχω γνωρίσει πολλούς ανθρώπους που πήραν την απόφαση να δώσουν τέλος στη ζωή τους, Άξελ. Πίστεψε με, κανένας δεν το έκανε από έρωτα ή αγάπη. Πάντα άλλοι είναι οι λόγοι.»

A: «Δεν ξέρω τι να πιστέψω πια. Το είπα και πριν, αλλά θέλω να το πω και πάλι: Πολύ περίεργη η αποψινή βραδιά.»

Λ: «Κάνε μου μια χάρη, Άξελ. Ας ξεχάσουμε το παρελθόν για λίγο. Ας ξεχάσουμε την ποιήτριά μου, ας ξεχάσουμε και τη Χριστίνα.»

A: «Δεν μπορώ να ξεχάσω. Αν ξεχάσω, θα χάσω τον εαυτό μου. Ποιος είμαι αν δεν έχω τις μνήμες μου; Αν δεν έχω τις τύψεις μου;»

Λ: «Δε σου ζητάω να εγκαταλείψεις τις μνήμες σου για πάντα. Μόνο για λίγο. Ας τα ξεχάσουμε όλα *μόνο για λίγο*. Ας μην είμαστε οι εαυτοί μας *μόνο για λίγο*.»

A: «Δεν ξέρω πώς να το κάνω αυτό.»

Λ: «Έχεις κάνει ποτέ διαλογισμό;»

A: «Ποτέ.»

Λ: «Ναι, ούτε κι εγώ, και φαντάζομαι ότι δεν είναι τόσο εύκολο, όσο φαίνεται. Μάλλον δε θα τα καταφέρουμε με την πρώτη μας προσπάθεια, αλλά ας δοκιμάσουμε.»

A: «Δηλαδή θέλεις να καθίσω οκλαδόν στο πάτωμα, να κλείσω τα μάτια μου, και να αρχίσω να αναπνέω μέχρι να κοιμηθώ ή να αιωρηθώ;»

Λ: «Και τώρα αναπνέεις, Άξελ. Αναπνέεις κάθε ώρα και κάθε στιγμή. Μόνο που ποτέ δεν το σκέφτεσαι. Τώρα δοκίμασε να σκεφτείς μόνο αυτό και τίποτα άλλο.»

A: «Να σκέφτομαι μόνο την αναπνοή μου εννοείς;»

Λ: «Ναι. Σκέψου: εισπνέω και ηρεμώ, εκπνέω και χαμογελώ.»

A: «Εισπνοή από τη μύτη, εκπνοή από τη μύτη.»

Λ: «Εισπνοή από το αριστερό ρουθούνι, εκπνοή από το δεξί ρουθούνι.»

A: «Είσαι τρελή, Λου.»

Λ: «Μη γελάς και συγκεντρώσου στην αναπνοή σου.»

Α: «(εισπνέει και εκπνέει)»

Λ: «(εισπνέει και εκπνέει)»

Α: «Και τώρα; Που χαμογελάω ήρεμος;»

Λ: «Τώρα ας σκεφτούμε την επόμενη στιγμή. Κάθε επόμενη στιγμή. Τι θέλεις να κάνεις, Άξελ; Τι θέλεις να νιώσεις; Να γευτείς;»

Α: «Θα ήθελα να πιω κι άλλο από αυτό το τσίπουρο. Τι λες, Λου; Να πιούμε λίγο ακόμα και να τελειώσουμε επιτέλους αυτό το παιχνίδι;»

Λ: «Τσίπουρο και ξαφνικός θάνατος. Ο πρώτος που θα διστάσει να απαντήσει με ειλικρίνεια, καίγεται.»

Α: «Ας παίξουμε.»

Λ: «Πρώτα με εσύ πρώτος.»

Α: «Νομίζω ότι θέλω να μάθω το όνομά σου τελικά.»

Λ: «Ξέρεις πολύ καλά πώς με λένε, Άξελ. Με λένε Λου. Είμαι η Λου.»

Α: «Σωστά. Σου ταιριάζει το όνομά σου, Λου.»

Λ: «(χαμογελάει)»

Α: «Σειρά σου να με ρωτήσεις.»

Λ: «Σου αρέσω τελικά, Άξελ;»

Α: «Μου αρέσεις, Λου. Εγώ σου αρέσω;»

Λ: «Καλός είσαι (γελάει).»

Α: «Δεν είμαι άσχημος;»

Λ: «Τώρα που σε κούρεψα καλός είσαι.»

Α: «Να τα και τα κομπλιμέντα!»

Λ: «Μην πάρουν τα μυαλά σου αέρα όμως.»

Α: «Όχι, όχι! Ποτέ! Απλώς αρχίζω να πιστεύω στον εαυτό μου.»

Λ: «Και να γίνεσαι αισιόδοξος;»

Α: «Ναι. Είμαι αισιόδοξος κι ελπίζω ότι θα συνεχίζεις να με κουρεύεις.»

Λ: «(γελάει) Κι εγώ είμαι αισιόδοξη.»



A: «Περίμενε να σε κουρέψω εγώ ή μάνα μου και θα χάσεις την αισιοδοξία σου μια και καλή!»

Λ: «Απειλή ήταν αυτή;»

A: «Δεν απειλώ ποτέ εγώ. Μόνο προειδοποιώ.»

Λ: «Θα με γνωρίσεις στη μαμά σου δηλαδή;»

A: «Μόνο αν κερδίσω.»

Λ: «Αν κερδίσεις τι;»

A: «Εσένα.»

Λ: «Γενικά ή μόνο στο παιχνίδι;»

A: «Θα επιλέξω γ. όλα τα παραπάνω.»

Λ: «Θα σταματήσεις να παίρνεις μέρος σε παιχνίδια βασανισμού;»

A: «Ερώτηση είναι αυτή ή απαίτηση;»

Λ: «Παράκληση.»

A: «Θα σταματήσω τότε.»

Λ: «Θα σταματήσεις να λες και αυτό το σαχλό αστείο με το κρεβάτι;»

A: «(γελάει) Το υπόσχομαι. Εσύ θα πάψεις να είσαι Μαύρη Χήρα;»

Λ: «Όχι, βέβαια.»

A: «Όχι;»

Λ: «Μου αρέσει η δουλειά μου, Άξελ.»

A: «Σου αρέσει να σκοτώνεις κόσμο;»

Λ: «Μου αρέσει να προσφέρω στον κόσμο την επιλογή να πάψει να υποφέρει.»

A: «Τότε να συνεχίσεις να το κάνεις. Όχι ότι χρειάζεσαι την άδειά μου, φυσικά. Αλλά, σε παρακαλώ, όχι σεξ.»

Λ: «Δεν κάνω σεξ με τους πελάτες μου! Πόσες φορές θα στο πω;»

A: «Θα χρειαστεί να μου το πεις πολλές φορές ακόμη.»

Λ: «Έλεος!»

A: «Πιστεύεις ότι μπορούν να αλλάξουν οι άνθρωποι, Λου;»

Λ: «Όχι. Πιστεύω ότι οι άνθρωποι δεν αλλάζουμε ποτέ. Αυτό που αλλάζει είναι η ικανότητα να γνωρίζουμε και να κατανοούμε τον εαυτό μας.»

Α: «Και πιστεύεις ότι φτάνουμε ποτέ στην απόλυτη αυτογνωσία;»

Λ: «Αν μπορούσαμε να γνωρίσουμε απόλυτα τον εαυτό μας, τότε θα μπορούσαμε και να τον αλλάξουμε, δεν νομίζεις;»

Α: «Τόσο χρόνο έχουμε στα χέρια μας, γιατί δεν τον χρησιμοποιούμε για να γίνουμε καλύτεροι;»

Λ: «Γιατί η βελτίωση απαιτεί πολλή δουλειά κι εμείς έχουμε διδαχθεί ότι για να πετύχεις δεν χρειάζεται να κοπιάσεις. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να φερθείς έξυπνα και να εκμεταλλευτείς τις ευκαιρίες που θα σου δοθούν.»

Α: «Εσύ αυτό έκανες;»

Λ: «Αυτό ακριβώς. Φέρθηκα έξυπνα, εκμεταλλεύτηκα όλες τις ευκαιρίες που μου δόθηκαν και κατέληξα να γίνω μια επιτυχημένη και πλούσια Μαύρη Χήρα.»

Α: «Πολλοί θα σε ζήλευαν.»

Λ: «Εσύ με ζηλεύεις;»

Α: «Εγώ σε θαυμάζω.»

Λ: «Γιατί;»

Α: «Γιατί ξέρεις ακριβώς ποια είσαι και τι έχεις πετύχει. Κι αυτό σημαίνει ότι τώρα το μόνο που μένει είναι να πετύχεις ακόμη περισσότερα. Γι αυτό σε θαυμάζω. Γιατί είσαι η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα. Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν, γιατί δεν ξέρουν τι πρέπει να αλλάξουν. Εσύ, όμως, ξέρεις. Και θα αλλάξεις και θα γίνεις ακόμη καλύτερη.»

Λ: «Δεν θα αλλάξω, Άξελ. Στο είπα σχεδόν από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα. Φοβάμαι να αλλάξω.»

Α: «Κι εγώ φοβάμαι. Αλλά, αν προσπαθήσουμε μαζί, ίσως και να τα καταφέρουμε.»

Λ: «Η αλλαγή απαιτεί ατομική προσπάθεια, δε νομίζεις;»

Α: «Παράλληλη ατομική προσπάθεια και αλληλοϋποστήριξη.»

Λ: «Αγαπάτε και στηρίζετε αλλήλους;»

Α: «Έτσι, αλλά με λιγότερη ευλάβεια.»

Λ: «Ξέρεις κάτι; Ξέρεις τι συνειδητοποίησα μόλις τώρα; Νομίζω ότι είμαι ευτυχισμένη. Ήρεμη και ευτυχισμένη. Αν η ευτυχία είναι στιγμές, τότε αυτή τη στιγμή είμαι πολύ ευτυχισμένη. Εσύ; Είσαι ευτυχισμένος αυτή τη στιγμή;»

A: «Είμαι. Και νομίζω ότι θα συνεχίσω να είμαι και την επόμενη στιγμή.»

Λ: «Λες αυτό να σημαίνει ότι ίσως έχουμε ήδη αρχίσει να αλλάζουμε;»

A: «Ναι. Νομίζω ότι σημαίνει ακριβώς αυτό. Και νομίζω ότι πρέπει να χορέψουμε για να το γιορτάσουμε.»

Λ: «Γυμνοί;»

A: «Σαχλή!»

Λ: «(γελάει)»

A: «Να χορέψουμε έναν τρελό χορό, σαν τις χρωματιστές πινελιές στον πίνακά σου. Να χορέψουμε μέχρι να ξεμείνουμε από αναπνοές, να πεταχτεί η καρδιά μας από το στήθος μας και να σωριαστούμε στο πάτωμα.»

Λ: «Θέλεις να χορέψουμε μέχρι θανάτου;»

A: «Σχεδόν. Δεν θα πεθάνουμε, όμως, και μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε ακόμη ζωντανοί θα ξεσπάσουμε σε γέλια.»

Λ: «Κι ύστερα;»

A: «Ύστερα ξανά από την αρχή.»

Λ: «Άρα, όντως θέλεις να χορεύουμε μέχρι να πεθάνουμε.»

A: «Έχεις καμία καλύτερη ιδέα;»

Λ: «Πολλές.»

A: «Πες μου μία.»

Λ: «Ξέρεις κάτι; Θα συμφωνήσω. Γιατί όχι; Ας είναι όλη η υπόλοιπη ζωή μας ένας χορός. Ένας τρελός χορός κι αυτό το ατελείωτο παιχνίδι ερωτήσεων. Δεν θα υπάρξει νικητής ή ηττημένος. Το πολύ-πολύ να χάσουμε μερικά βήματα στο χορό ή να κερδίσουμε μερικούς πόντους ειλικρινών απαντήσεων, αλλά στο τέλος δεν θα υπάρξει νικητής ή ηττημένος.»

A: «Δεν θα υπάρξει καν τέλος, Λου. Η ζωή δεν τελειώνει, ο χορός και το παιχνίδι της συνεχίζονται. Απλώς αλλάζουν οι χορευτές και οι παίκτες.»

Λ: «Εμείς, όμως, Άξελ; Ποιο θα είναι το τέλος της δικής μας ιστορίας;»

A: «Η ιστορία συνεχίζεται, Λου, δεν τελειώνει. Στον πραγματικό κόσμο καμία ιστορία δεν τελειώνει. Εκτός αν νομίζεις ότι παίζουμε ακόμα τη σκηνή στο θέατρο ή είμαστε ήρωες σε κάποιο βιβλίο. Τότε θα πρέπει να φιληθούμε με φόντο τη θάλασσα, καθώς ο ήλιος ανατέλλει και να πούμε *σ' αγαπώ* ο ένας στον άλλο.»

Λ: «Και στον πραγματικό κόσμο πολλά ζευγάρια φιλιούνται με φόντο τη θάλασσα, καθώς ο ήλιος ανατέλλει και λένε σ' αγαπώ ο ένας στον άλλο.»

Α: «Σύμφωνοι, αλλά ποτέ δεν είναι το τέλος. Ούτε η αρχή. Ούτε καν η μέση.»

Λ: «Είναι απλώς ακόμη μία στιγμή.»

Α: «Ευτυχισμένη στιγμή, αν μη τι άλλο.»

Λ: «Αν, όμως, είμαστε ήρωες σε ένα θεατρικό έργο ή σε μια ρομαντική ιστορία, πιστεύεις ότι οι θεατές ή οι αναγνώστες θα ήθελαν να μας δουν ερωτευμένους στο τέλος;»

Α: «Φαντάζομαι πως ναι. Αν όχι όλοι, τότε οι περισσότεροι.»

Λ: «Εμείς δεν θα φιληθούμε, όμως, έτσι, Άξελ;»

Α: «Όχι, δεν θα φιληθούμε, Λου. Τουλάχιστον όχι τώρα, μπροστά σε όλο αυτό τον κόσμο. Ίσως κάποια άλλη στιγμή που δεν θα μας βλέπει κανείς.»

Λ: «Έχεις δίκιο. Σε κάθε περίπτωση, όμως, νομίζω ότι πρέπει να πάμε μια βόλτα στη θάλασσα, να δούμε τον ήλιο να ανατέλλει. Γιατί αν κάτι πρέπει να τελειώσει και στον πραγματικό κόσμο, αυτό είναι σίγουρα το δικό μας ραντεβού. Και μια ανατολή ηλίου είναι πάντα το ιδανικό τέλος για ένα ραντεβού.»

Α: «Με ή χωρίς φιλί.»

Λ: «Ακριβώς.»

Α: «Χαίρομαι που πήρες την τρελή απόφαση να έρθεις να με γνωρίσεις στη θέση της Λουκίας, Λου. Χαίρομαι ειλικρινά που σε γνώρισα. Πέρασα πολύ όμορφα μαζί σου. Υπήρξαν βέβαια κάποιες περίεργες στιγμές που θα προσπαθήσω να τις ξεχάσω. Αλλά γενικά πέρασα καλά.»

Λ: «Κι εγώ πέρασα καλά, Άξελ. Πολύ καλά, θα έλεγα. Ίσως να το επαναλάβουμε κάποια στιγμή.»

Α: «Ή ίσως και όχι. Ας μην αποκαλύψουμε τη συνέχεια.»

Λ: «Ανέτειλε! Κοίτα!»

Α: «Καλημέρα, Λου!»

Λ: «Καλημέρα, Άξελ.»

